ПЕРЕЦЬ

ISSN 0132-4462.
СЕРПЕНЬ №8 1996

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— А нам зарплату видали боєприпасами!

КОРОТКО КАЖУЧИ

✻ А може, керівництво держави просто не здогадується про наявність народу в державі!

Мал. В. АДАМОВИЧА

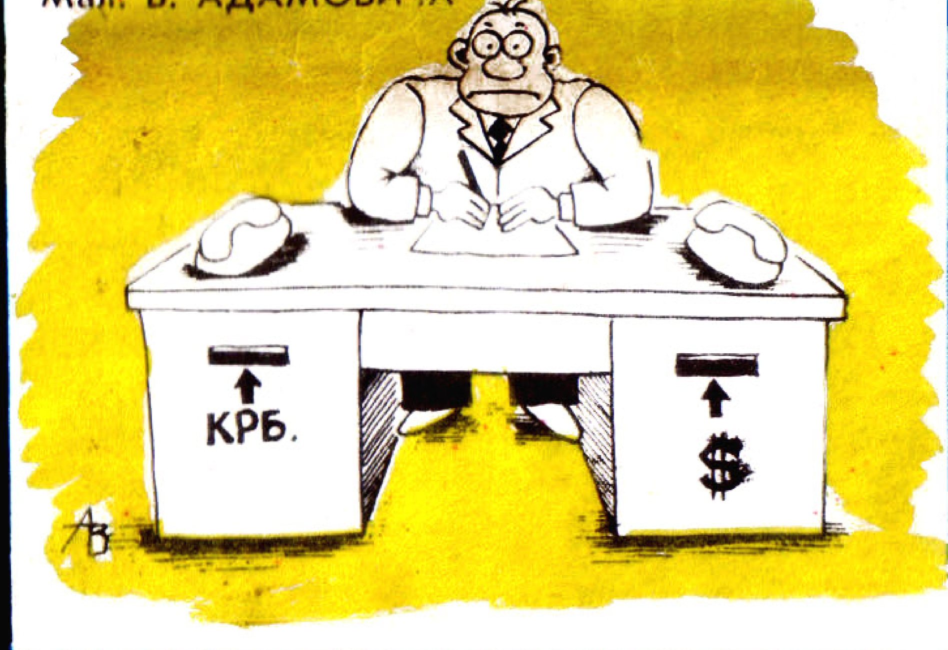

КОРОТКО КАЖУЧИ

✻ Вони думають про народ, інша справа — чим!

О. ЛЮК.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А рейки куди ж поділися?
— На сусідній станції аварія, туди і перекинули!

Василь КРАВЧУК

ОПЕРАТИВНІСТЬ

Парламент наш старається щосили,
Аби нових законів наприймати.
Та поки їх, як слід обговорили,
Пора вже ті закони відміняти.

СОБАЦІ НА ВТІХУ

Господар Рябкові на дачу
Заніс телевізор до буди.
Тепер той реклами «собачі»
Частенько дивитися буде.

В ЧАС ЛОЗУНГІВ

На фермі часто чувся
Рев Бика:
— Дамо країні більше
Молока.

БУМЕРАНГ

Накрав чимало у держави
Й швиденько гроші вклав у трасти.
А трасти теж не ловлять гави,
Вони також воліють красти.

Мал. О. ГУЦОЛА

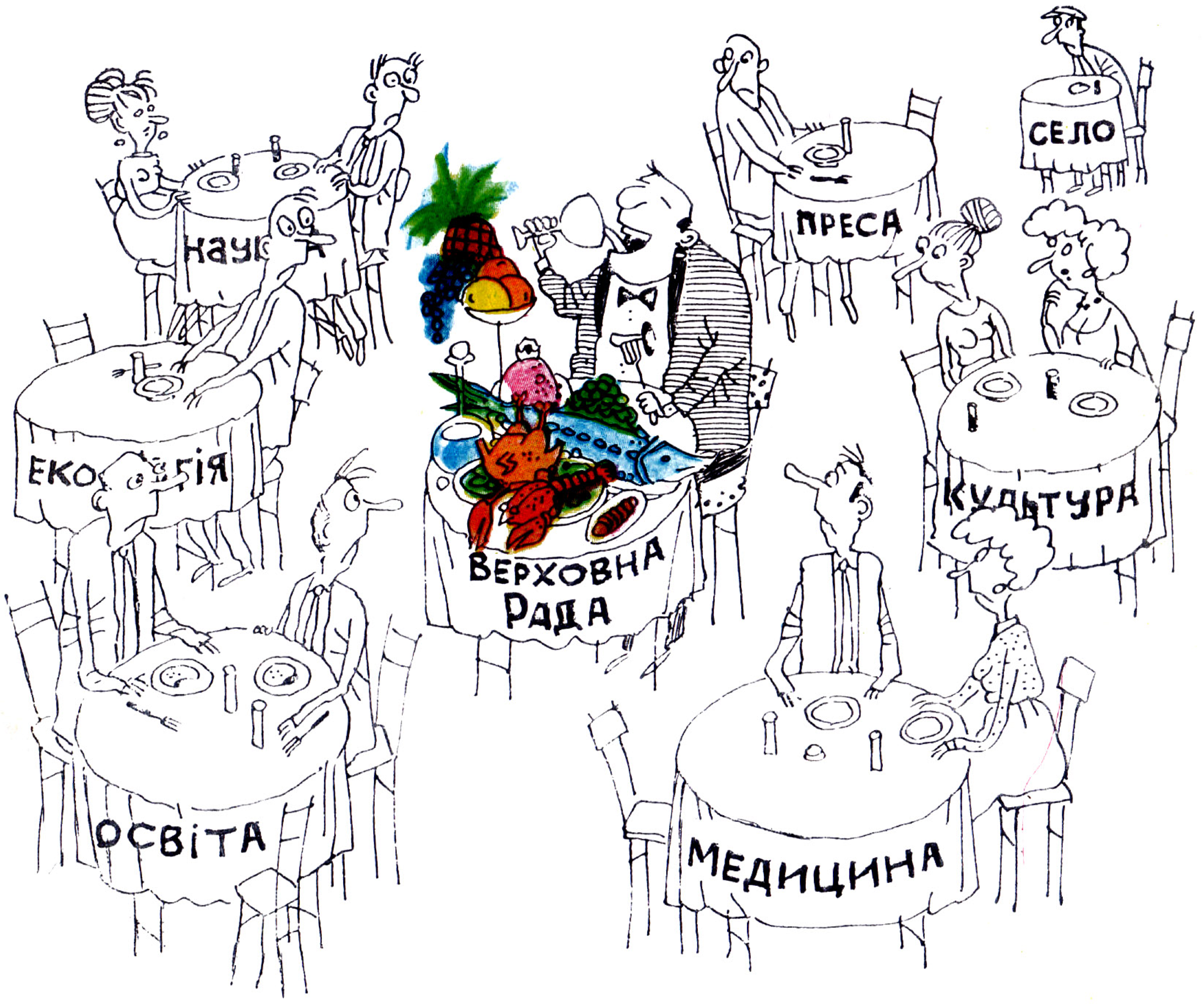

ТАП

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

КОНКУРС ГАМАНЦІВ

Наш волинський кореспондент телеграфує:

«Керівники нашої вищої школи по-своєму тлумачать нову редакцію Закону про освіту, в якому записано, що вступ до вищих учбових закладів здійснюється на конкурсній основі. Конкурс у цих закладах справді має місце, але не знань, а гаманців. У кого він тугіший, той і перемагає.

Скажімо, абітурієнти Луцького університету обирають майбутній фах не за покликанням, а за кількістю доларів, що мають. Приміром, коли є вісімсот «зелених», можна подавати на економічний, правовий, іноземних мов. Коли ж у твоєму гаманці назбирається лише шістсот, доведеться іти на географічний чи біологічний. Ну, а коли абітурієнт разом з батьками спромігся тільки на триста доларів — бути йому математиком або фізиком. Ось такий він — конкурс!»

Гумористичний задачник

ЗАДАЧА № 1

Сіренко поставив собі нові двері. Старі, непотрібні, виставив на сходовий майданчик.

Гуренко помацав виставлені сусідом двері. Вони були ще міцні, гарно пофарбовані і без жодної тріщинки. Пішов, зняв з завіс свої з однією тріщинкою, виставив на сходовий майданчик. Сіренкові навісив собі.

Шпаренко побачив виставлені кимось двері. Помацав. Вони були ще міцні, гарно пофарбовані і лише з однією тріщинкою. Пішов, зняв свої, з двома тріщинками, виставив на сходовий майданчик. Гуренкові навісив собі.

СКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА: скільки сусідів сьогодні матимуть нові двері?

ЗАДАЧА № 2

— Що ви сьогодні снідали?

— Кава. Хліб з «Нутелою». Сік манго.

— Вибачте, а ви?..

— Кава. Горішки. «Рафаело». Ананасовий сік.

— А ви?..

— Чай. Булочка. З маком. З медом. З вершковим маслом. Сік порічки.

СКАЖІТЬ, БУДЬ ЛАСКА: що є смачніше за нашу фантазію?

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

ПОЛЬОТИ НАЯВУ

Один дідусь-пенсіонер з Харкова, якось змахнувши руками, несподівано відірвався від землі й... полетів. Пролетів він небагато, всього лише кілька метрів, але в нього тут же з'явилися послідовники — інші пенсіонери. Трохи потренувавшись, вони почали літати поодинці й компаніями, геть розвантаживши таким чином громадський транспорт.

Масові польоти наших літніх співвітчизників викликали справжній фурор. Незвичайним явищем зацікавилися учені провідних країн світу. І дійшли висновку: коли і в них платитимуть пенсіонерам такі мікроскопічні пенсії, то подібний феномен не виключений і в їхніх країнах.

СТАТИ ВЛАСНИКОМ!

Наш кореспондент факсує з Києва:

«Зрадівши, що термін одержання нашими громадянами приватизаційних сертифікатів високим указом продовжено на кілька місяців, громадянин Сидоренко майже без черг одержав його і тут же біля ощадкаси продав по собівартості — за один мільйон карбованців. Поруч у кафе він на цей мільйон замовив собі двісті грамів горілки, кухоль пива і скромненьку закуску. Пив Сидоренко і думав:

«До чого ж приємно стати хоч на мить власником частини загальнодержавного майна!»

Мал. О. ГУЦОЛА

ПОЧАЛИ ЗАБУВАТИ

На телебачення з усіх усюд надходять листи, де наші громадяни просять показати по телевізору нинішні грошові купюри. Оскільки значна кількість людей по півроку не отримує зарплати, вони почали забувати, які вони на вигляд — гроші?

Керівництво телебачення, порадившись з урядом, прийняло рішення задовольнити прохання глядачів і щодня в передачі «Новини» демонструвати грошові купюри.

ХОЧ І НЕ ДУЖЕ

Хто із наших виробників не скаржиться нині на затоварювання. Не купують їхньої продукції громадяни, бо в громадян грошей на це немає.

А я от думаю: чому б не повернутися нам до тієї форми торгівлі, коли людина навіть скромного достатку могла час від часу купувати собі дорогі речі — меблі, холодильники, побутові прилади. Ідеться про продаж на виплату. Начебто й інфляцію вже маємо невелику, а наважитись на такий крок боїмося.

Ми он удвох з дружиною працюємо. Заробітки хоч і не дуже великі, а на виплату, скажімо, телевізор купити могли б. За півроку і розрахувалися б.

Невже краще, щоб товари нерухомо лежали на складах?

М. СТОЛІТ.
Херсонська область.

Мал. О. КОХАНА

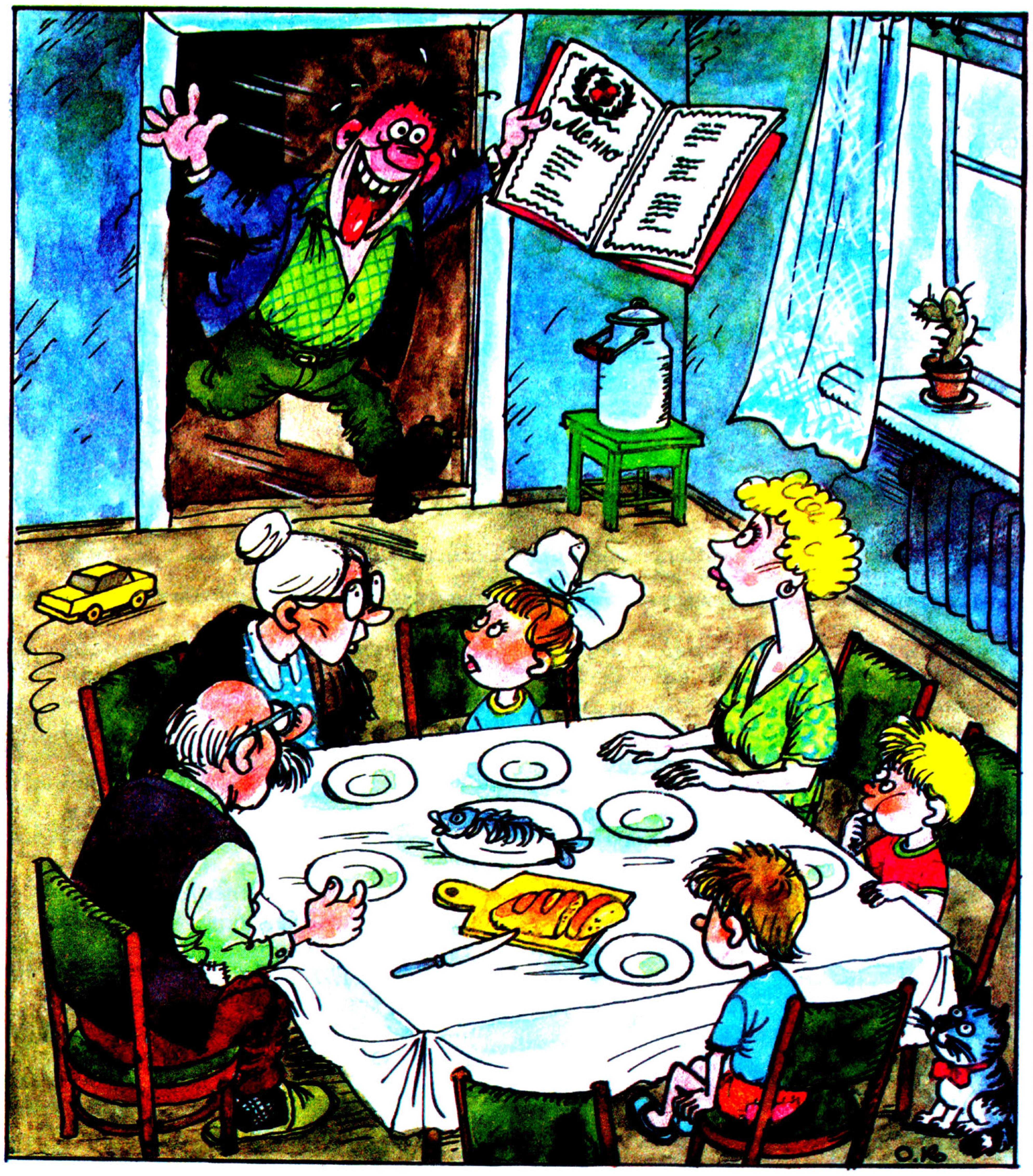

— Оце вкрав меню у ресторані. Давайте хоч почитаємо...

ЕПІТЕТИ НА БАЗАРІ

Сьогодні на наших базарах діє принцип: «Бачили очі, що купували». Це щодо якості продукції. А щодо обважування, то і не кажіть. І все це робиться просто нахабно. Спробуйте купити кілограм яблук і переважити у сусіднього продавця. А дзуськи. Ви на свою адресу почуєте стільки епітетів, що навіть яблука зів'януть.

Та не всі знають, що Міністерство зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України у березні цього року своїм наказом затвердило «Правила торгівлі на ринках». У яких чорним по білому написано, що якщо покупець захоче переважити куплений товар, то у нього не повинно виникати проблем. На всіх ринках у доступному місці мають бути встановлені контрольні ваги з відповідною табличкою. Ці клопоти зобов'язана взяти на себе дирекція ринку. От тільки чомусь ми тих вагів так і не бачимо.

Цікаво, чи мають дирекції ринків щось із цього?

А. ГУСАЧЕНКО.
м. Київ.

СПІВБЕСІДА

— Фінтіклюшкін, Микола Іванович!

— Угу! А мій папаша — Фінтіклюшкін Іван Іванович!

— Знаємо, знаємо... Так, значить, ви Миколко, хочете вступити до нашого вузу!

— На біса він мені, ваш інститут, я не хочу навчатися, це мої предки хочуть! Недаремно ж відвалили вам за мене десять тисяч баксів!

— Зрозуміло,.. юначе, а ви все ж таки розкажіть трохи про себе. Розкажіть про ваші захоплення, хобі, чим цікавитесь. Що ви любите!

— Ну люблю... по барах ходити, секс люблю, ще...

— Зрозуміло, досить. А в шахи, наприклад, любите грати!

— Ні — в шахи думати треба, а я карти люблю. Вчора у Глиста виграв 60 баксів.

— Молодця!

— Фігня! У мене карточних боргів майже чотири тисячі баксів, доведеться папані розкошелюватися, а це грошенят — майже на новеньку тачку — самі повинні розуміти!..

— Ми розуміємо, Миколо, а художню літературу ви полюбляєте! Скажіть, яку останню книгу ви прочитали!

— Цікаву. Ми тоді пливли на теплоході у круїзі по Середземному морю, ні обманюю, ми на літаку — в Штати летіли. Так там, у цьому літаку, одна бабулька читала своєму онукові книжку — про Чебурашку та крокодила Гену. Знаєте, ще мультик є, а я поперед них сидів і все чув.

— Похвально, дуже похвально, коли симпатичний юнак навіть у літаку не дивиться по сторонах, а уважно слухає — що читають інші! А якщо врахувати, що ця книга про тварин, про наших братів менших, то це просто чудово! Просто немає слів для похвали! Ні, ви тільки подивіться на нього — оце талантище, оце вундеркінд! У такому випадку у нас більше немає до вас запитань, ви справили на нас неповторне враження. Отже, дозвольте від імені всіх членів екзаменаційної комісії привітати вас із зарахуванням до нашого інституту!

Олександр ПЕРЛЮК,
м. Кіровоград.

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Мал. В. АДАМОВИЧА

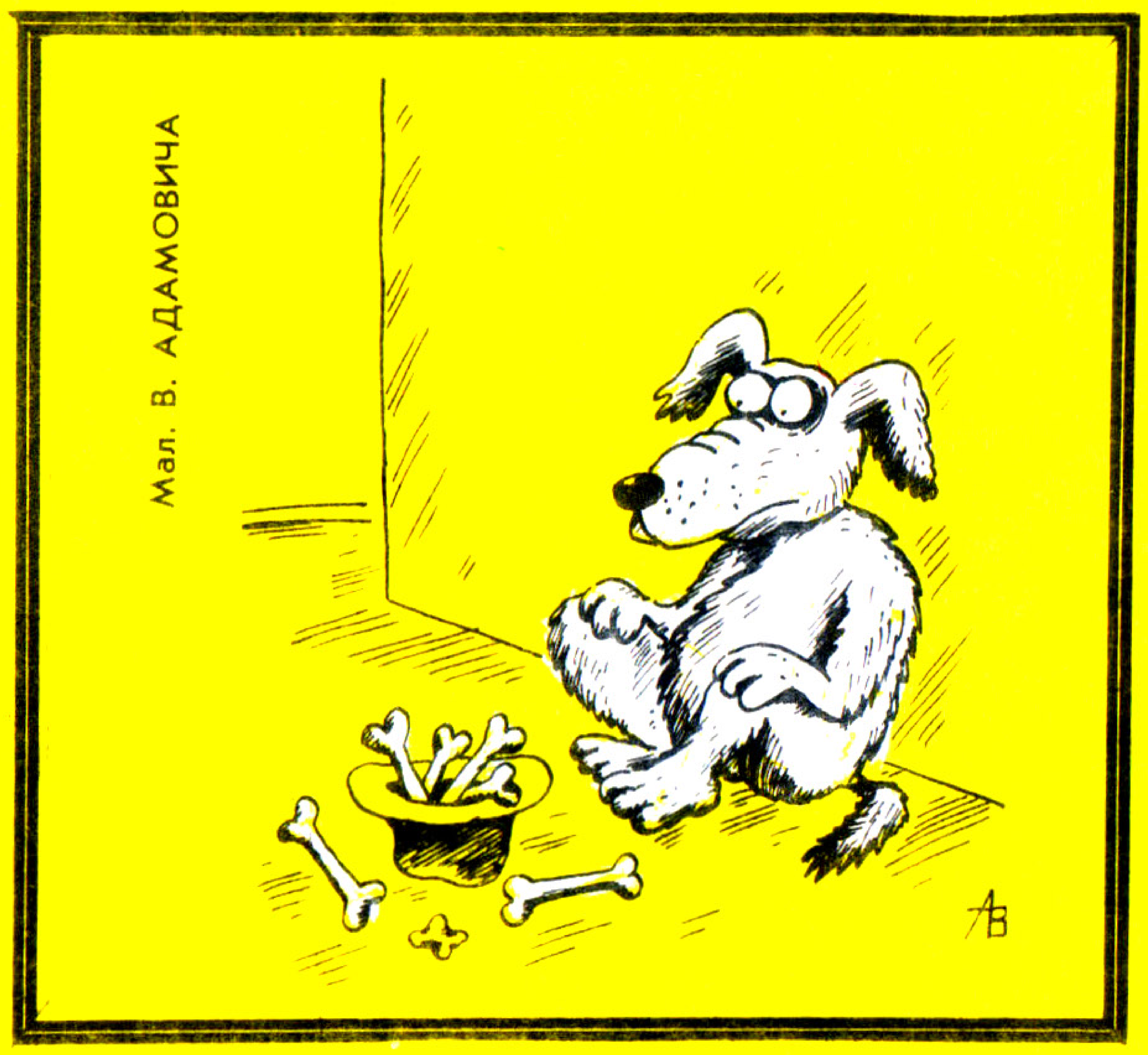

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Хлопці-танкісти за пляшку підкинули...

Мал. О. КОХАНА

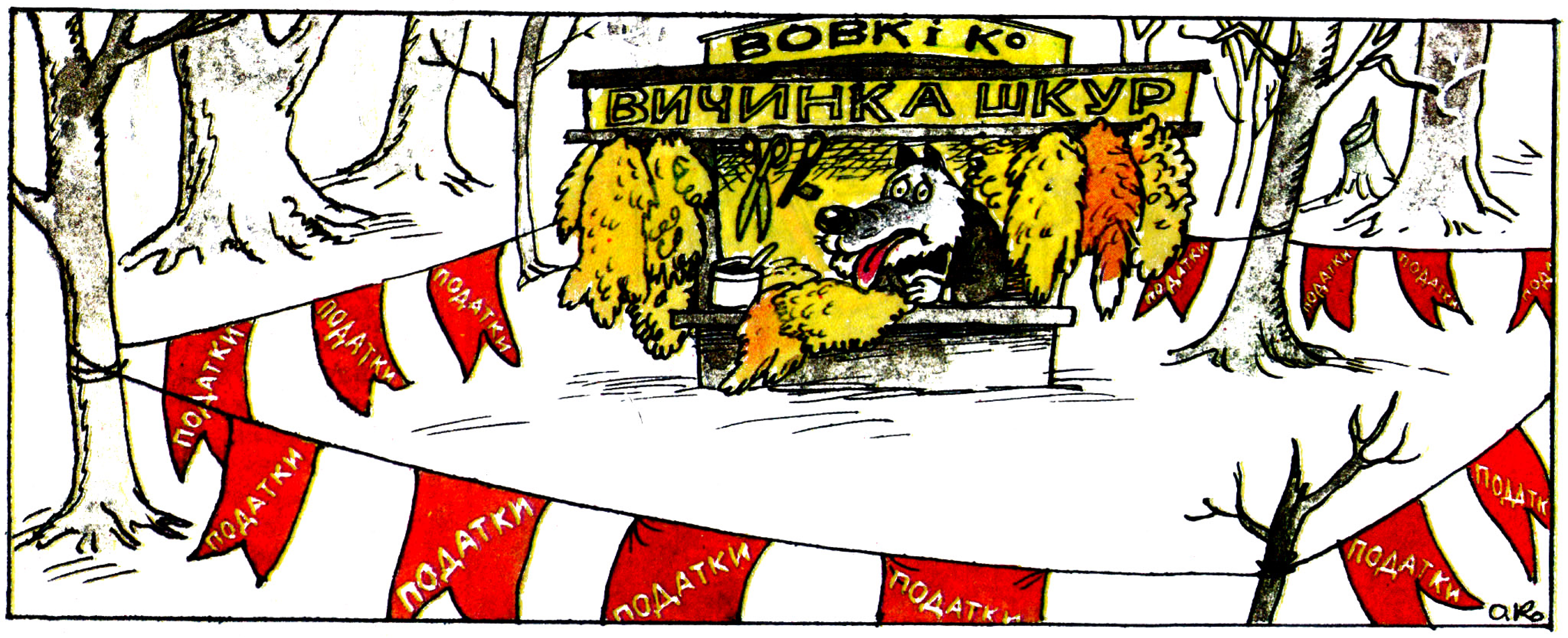

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

◆ *Прикмети райського життя: голі, босі...*

◆ *Колись душила тоталітарна система, тепер — податкова...*

◆ *Колишні маленькі радощі стали вже великими...*

◆ *І виходячи з окопів, треба витирати ноги.*

◆ *Якщо ворог не здається — може, його не існує?*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

А я такий, як усі!..

ГУМОРЕСКА

Їду на роботу. Звичайний тролейбус. Звичайні люди. Звичайна штовханина.

На повороті стрижений здоровань добряче вперіщив під бік — терплю. Якийсь інтелігентик в окулярах нахабно тупцює по моїм черевикам — я йому теж наступаю на його «адідаси». Ззаду штовхають, з боків тиснуть, спереду лаються, але ж їдемо. Тільки-но влаштувався трохи, як нова халепа — тітка з віником почала дошкуляти: пхає та пхає його в обличчя.

Не витримую, кажу єхидно:

— І чого б ото я перся з мітлою в громадський транспорт? Вже б сідала на неї та й летіла, куди треба...

Інтелігент пхикнув — розумію, мовляв, тонкий гумор — і трохи відступив від моїх ніг. Зате відьма з віником тільки й чекала, видно, щоб хтось її зачепив. За якусь хвилину я вислухав від неї найвичерпнішу інформацію не тільки про свої інтелектуальні здібності, характер, вираз обличчя, а й про вірогідне ставлення до мене моєї дружини та можливих дітей.

Як і годиться, у відповідь і собі скупо охарактеризував її зовнішть і дав слушні поради, як жити далі. Отак і поспілкувалися. Словом, все, як завжди. Люди як люди, тролейбус як тролейбус. Нормально їдемо.

Аж оце на наступній зупинці проштовхується до салону такий собі непримітний чолов'яга і вперто намагається пробитися до мого закутка. Стрижений здоров'яга, що вже відвоював собі невеличку територію, трохи розвернувся і причавив його до поруччя. Ще й гаркнув молодецьки:

— Куди преш, кореш,— затопчуть!..

— Вибачаюсь,— несподівано дуже чемним голосом відповів той. — Але чи не будете ви так ласкаві трошки відступити вбік, то я й пройшов би вперед, щоб не заважати іншим. Був би вам дуже вдячним за те...

Здоровань аж закляк від несподіванки і отетеріло відступив у бік, пропускаючи нового пасажира. В салоні ж від отих «будьте ласкаві» та «вибачайте» раптом так тихо стало. Це ж коли в тролейбусі та ще в час «пік» отаке почуєш?

А незнайомець вже тітці з віником пропонує: давайте, мовляв, пані, я вам ваш букет потримаю, мені тут збоку зручніше з ним буде. Відьма від того «пані» аж зашарілася раптом, погарнішала наче.

Новий пасажир тим часом одному посміхнувся, другому порадив, як краще стати, з третім місцем помінявся... За якусь хвилину в салоні й справді вільніше стало, лемент та лайка вщухли. Чудеса, та й годі!.. Чи не екстрасенс якийсь до нас підсів, думаю?

Чолов'яга ж стоїть скромненько біля мене, в вікна якось заклопотано поглядає.

— Гарно ви людей вгамували,— кажу йому стиха. — Мабуть, психологом працюєте?..

— Ні,— так само неголосно відказує той,— я не працюю. Я — король.

«Господи! — пройняло мене. — І як же я відразу не здогадався. Ну, звичайно, король. Куренівки чи Подолу. А може, й центрального району. Лідер якогось неформального, як тепер кажуть, угруповання. Так от звідки оця впевненість у собі, стримана зверхність, вміння повелівати. Ці люди добре розуміють свою силу і свою владу над іншими»...

Мої роздуми раптом перервала голосна сирена «швидкої», що перерізала шлях нашому тролейбусу. Двері розчинилися і всередину, розштовхуючи натовп, вправно втислися двоє дужих молодиків у білих халатах. Позаду них маячив молоденький сержант міліції.

— Ваша величність, на вихід,— погрозливо проказав один із здорованів, втупивши погляд у «короля». Той враз якось зіщулився і покірно попрямував до дверей.

— За що ж це чоловіка? — спантеличено запитав стрижений здоровань.

— Та вже втретє з «психушки» тікає,— кинув на ходу санітар. — Тільки і знай, що ловимо...

Двері зачинилися. Тролейбус рушив далі. Якийсь час тихо було навколо, а потім чийсь голос верескнув:

— Дожили, вже божевільних у громадському транспорті возять!..

— А з виду й не скажеш, що псих,— прохрипів здоровань,— нормальний наче...

— Еге ж, нормальний,— хихикнув інтелігент,— віник букетом називав.

— Тут ще один такий стоїть,— раптом зайшлася криком господарка «букета». — До людей чіпляється і з тим, пришибленим, все про щось шушукався. Знать, одного поля ягоди...

Мене аж сіпнуло — бач, порівнює з отим божевільним. Набрав я повні груди повітря і видав відьмі з віником все, що про неї думав. По-нашому, по-простому. А потім намацав внизу ногу інтелігента і вгамселив по ній щосили своїм черевиком, ще й крутнувся, щоб боляче було. Нехай знають, що я не псих! Я нормальний! Такий, як всі...

Микола МИХАЛЬЧЕНКО.

с. Розважів Іванківського району Київської області.

Мал. В. ПАНФІЛОВА

— За сьогоднішній день я вже бачив вас у двох місцях..
— Доводиться викручуватись — у мене дві сім'ї.

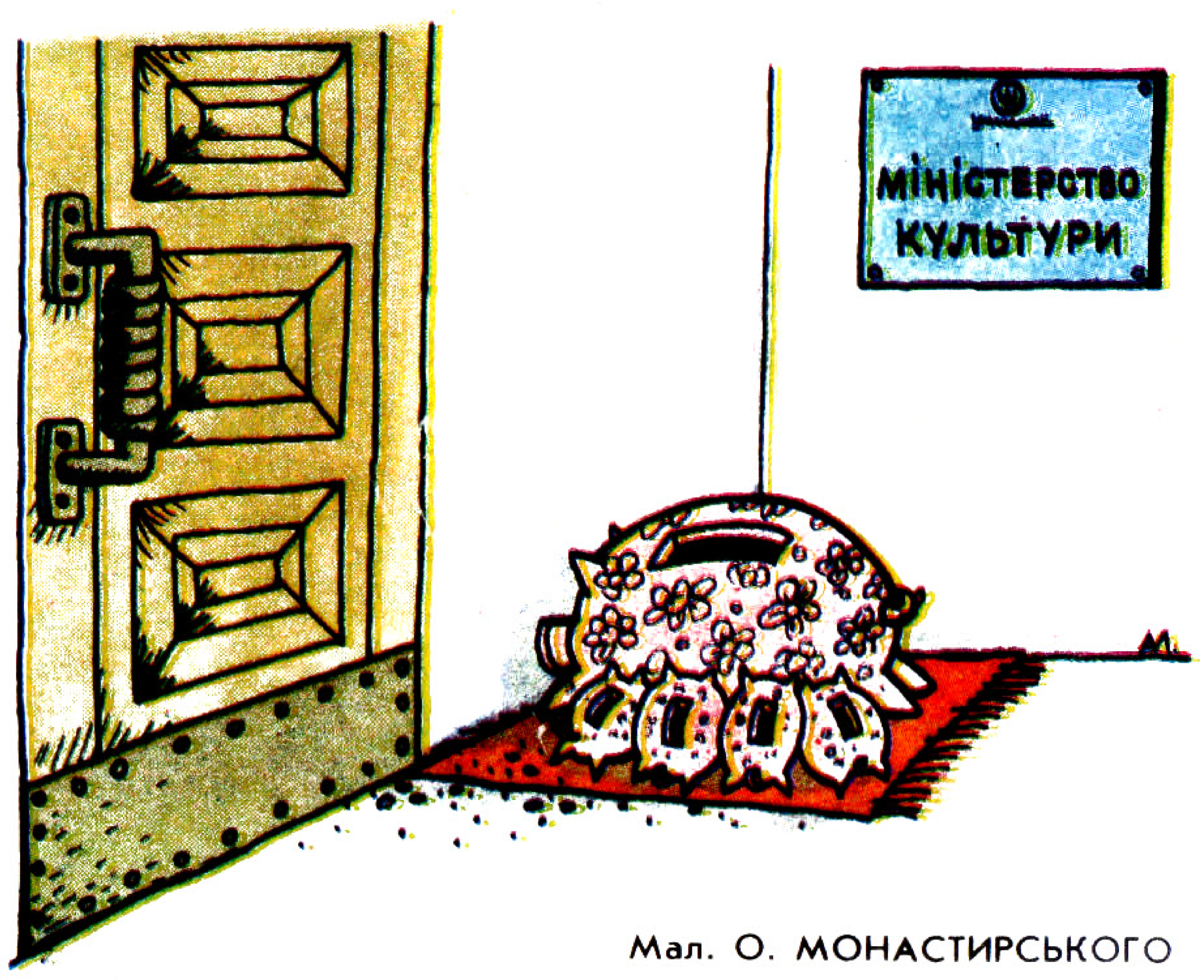

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ *У нього на лобі написано: лобуряка.*

◆ *Еволюція темноти: світле майбутнє, світлі голови, світло в кінці тунелю, відключене світло, світла пам'ять.*

◆ *Народна прикмета: чим ближче до весни, тим швидше тануть гроші.*

Флоріан БОДНАР.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— А почалося все з того, що я звернувся до хірурга, коли загнав у п'ятку колючку...

КАЛАМБУРИ

І мало їла, й трохи спала —
Огрядна все... Вага не спала.

* * *

У неї натяки прозорі:
— Кажи про загс, а не про зорі!

* * *

Забув про них (де правду діти!)
Згадав про старість: десь є діти.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

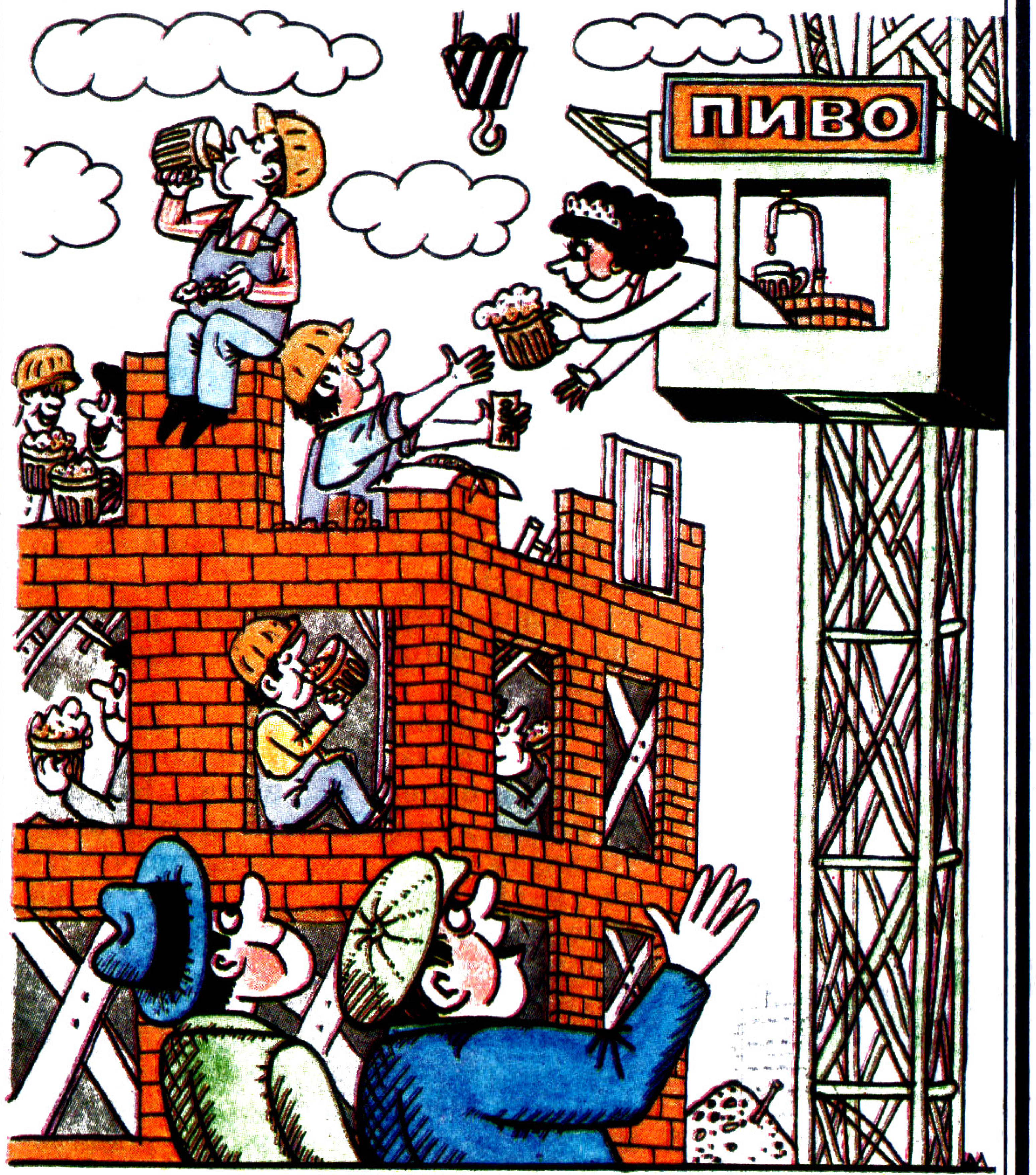

— Здали в оренду, щоб техніка не простоювала...

ТЕСТ
«ЧИ знаєте ви українські пісні?»

Виберіть серед запропонованих варіантів продовження пісенного куплету саме той, який, на вашу думку, найбільш сюди підходить.

Розпрягайте
а) хлопці, коней,
б) дітки, поні,
в) араби, верблюдів,
г) аборигени, кенгуру.

Ой, у вишневому садочку, там
а) соловейко щебетав,
б) ворони каркали,
в) ворони гавкали,
г) батько кричав,
д) мати не пускала.

Дивлюсь я на небо, та й думку гадаю: чому я
а) сокіл,
б) не сокіл,
в) не «Трактор»,
г) не «Тівалі»,
д) не ризьке «Динамо»,
е) цю яму раніше не помітив?

Чом ти не прийшов
а) як місяць зійшов,
б) як сонце покаже,
в) як партія учить.

Я ж тебе, милая, аж до хатиноньки
а) сам на руках донесу,
б) з чиєюсь допомогою,
в) ні, здається, не донесу,
г) точно — не донесу,
д) носильника найму.

Ой, що там за шум учинився? То комар та й на мусі
а) оженився,
б) опинився,
в) утомився,
г) заблудився.

Ой, там, на току, на базарі жінки чоловіків
а) продавали,
б) ціну збавляли,
в) даром віддавали,
г) викидали,
д) знову підбирали,
е) відмивали,
є) прочуханки давали.

А тепер спробуйте заспівати пісні з вашим продовженням. Якщо вони у вас зазвучали гарно, до ладу, значить, все в порядку. А коли у вас якась нісенітниця виходить, то краще вже помовчіть — послухайте, як інші співають.

Андрій КОЗАК.

Малюнки С. ФЕДЬКА

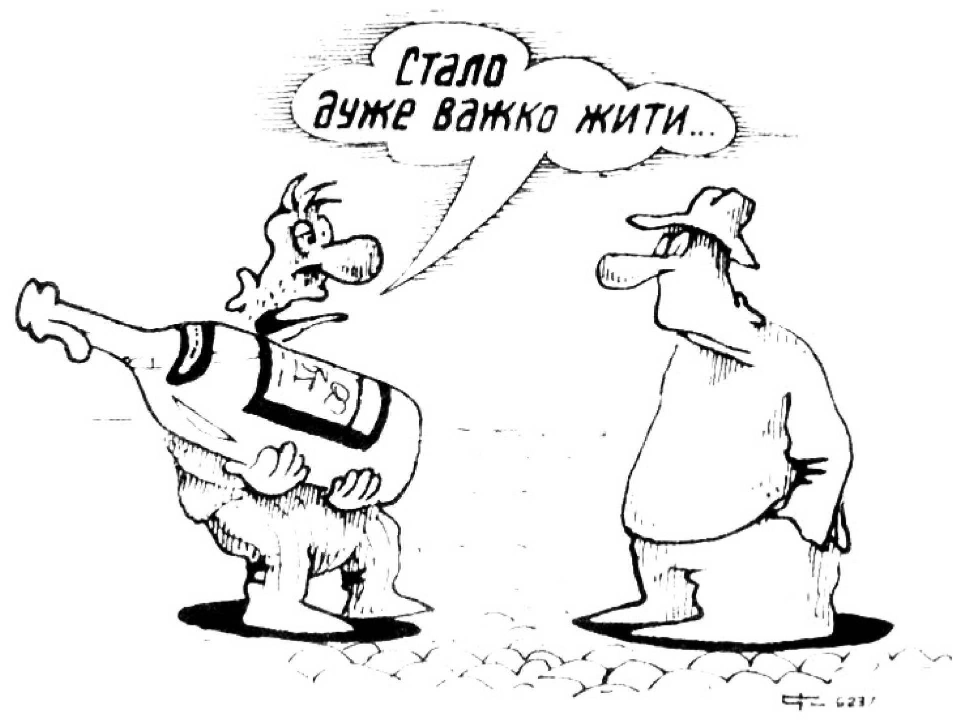

ОБРАВ НАЙПРОСТІШИЙ

Дванадцятилітня Таня М. дуже хотіла морозива. Багато морозива, і щоб запивати його майже безалкогольними напоями. Ну, припустимо, вином «Сангрія» або «Джином з тоніком». А у її тринадцятилітнього приятеля Василя К. не було на це грошей. І Василь думав, як їх роздобути. З усіх способів обрав найпростіший.

Його фантазії вистачило лише на те, щоб «позичити» ці гроші у сусідів. Відчинивши кватирку, він заліз у їхню кімнату і, розіпхавши по кишенях усе, що можна було з собою винести, пішов собі.

Василь розповів Тані про свою вдалу операцію. Цю подію вирішили тут же відзначити, і влаштували королівський вечір у Тані вдома, запросивши друзів.

Невідомо, яке б продовження мала ця історія, якби під час того вечора хтось не поцупив у Тані годинника і обручку. Таня підняла скандал і звинуватила в крадіжці Василя, розповівши всім присутнім про його спосіб добування грошей.

Годинник і обручка згодом знайшлися. А от за пограбування квартири хлопцеві доведеться відповідати.

З. СОЛОМКО.

БЕЗПРОГРАШНА ЛОТЕРЕЯ

Юрій Петрович Марченко мав товстелезний блокнот, куди акуратно занотовував прізвища своїх клієнтів. Поруч з прізвищем він ставив назву інституту, факультету, а далі писав середній бал атестату. Такса була поміркованою — від трьохсот до тисячі доларів, в залежності од популярності вищого учбового закладу. Це — аванс, а другу половину свого гонорару за послуги він залишав на потім, після успішного завершення справи.

Нащадки майже половини клієнтів Марченка успішно складали екзамени і потрапляли до вузу. Решта клієнтів, незважаючи на невдачу, ніколи не просили повернути авансу.

І раптом знайшовся один такий. Він не тільки зажадав повернення авансу, а ще й поскаржився до міліції.

І ось на подив слідчих виявилось, що, беручи гроші, Юрій Петрович і пальцем не поворухнув, аби влаштувати абітурієнта. Більше того, в нього не було знайомств у вузах, та він їх і не шукав. Це була своєрідна лотерея, при тому — безпрограшна. Поступить абітурієнт, і Юрію Петровичу — подвійна радість, має він солідну винагороду. Не поступить — просто радість, оскільки все одно дещиця в його гаманці залишається.

Вини Марченко своєї не визнав. І коли йому було інкриміновано шахрайство, він категорично проти такої кваліфікації своїх вчинків заперечував:

— Я за кожного абітурієнта свічки у храмі ставив, і молився,— казав він. — А де написано, що така діяльність не потребує винагороди?

А. СИЧКАЛ.

Мал. О. КОХАНА

— Купи кулю, бо безкоштовно вжену...

Мал. О. КОХАНА

— Можна і перекурити: стажист працює..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Стій там, поки не виправишся!

НЕВИДИМКА

«Якщо у вас квартира перевернута догори дном, якщо у вас почали зникати речі, а потім ви їх знаходите в найнесподіваніших місцях — отже, у вас поселився невидимка»,— так починається популярна оповідка відомого датського казкаря.

Точнісінько за такою ж схемою розвивалися події в квартирі мешканця Донецька Проскурина. З тією лише різницею, що речі, котрі зникали, в найнесподіваніших місцях не з'являлися. Вони зникали безслідно.

І квартира була замкнена, і вікна закриті. Більше того, двері в квартирі Проскурина були металеві. Двісті доларів заплатив господар за те, аби бути спокійним, що ніхто ці двері не виб'є і не відімкне.

Проте факт залишався фактом — хтось регулярно відвідував Проскурина і йшов звідси не з порожніми руками: то гроші забере, то щось з одягу та кілька екзотичних пляшок прихопить. А то якось серед біла дня з квартири зникли одночасно годинник, антикварна статуетка і відеосистема. Мов корова язиком злизала і вісімсот доларів, котрі господар поклав у секретер.

Утретє взялася за справу міліція і не безрезультатно. Виявилося, що невидимка проходив саме крізь двері, масивні, металеві двері з надійними замками. Він відмикав їх своїм ключем, який залишив собі, коли... ставив двері Проскурину.

Слюсар Шовковський лише півроку пропрацював у фірмі, яка спеціалізувалася на встановленні металевих дверей. Його звільнили за п'янку і здирство. І ось, перекваліфікувавшись у «невидимку», він обходив своїх колишніх клієнтів і господарював у їхніх квартирах.

В. ПАНЧЕНКО.

ЯКБИ НЕ ШКІДЛИВА ЗВИЧКА

Сьогодні в шлюбних об'явах деякі жінки ставлять умову майбутньому обранцеві — «познайомлюсь з чоловіком без шкідливих звичок». Мається на увазі чоловік, який би не пив і не палив. А от жительці Одеси Марії Ігорівні Сапожниковій саме шкідлива звичка її чоловіка, можна сказати, врятувала життя.

Вийшов якось її чоловік з дому у пошуках сигарет. Марія Ігорівна саме в гостях була. Підійшов до одного кіоска, другого. І раптом на протилежному боці вулиці побачив свою дружину, яку вів під руку незнайомий.

Може, ревнощі в ньому заграли, може, то була просто цікавість, але чоловік пішов за ними. Бачить, супутник дружини намагається заштовхнути її у під'їзд. Вона пручається, навіть пробує, хоч і не дуже голосно, кликати на допомогу.

Тут чоловік, звичайно, кинувся до дружини...

Виявилось, що до Марії Ігорівни причепився ніде не працюючий громадянин Кропива і, погрожуючи ножем, вимагав, аби жінка віддала йому коштовності.

М. ШВИДКИЙ.

ДИКТАТУРА ПАНА ІВАНА

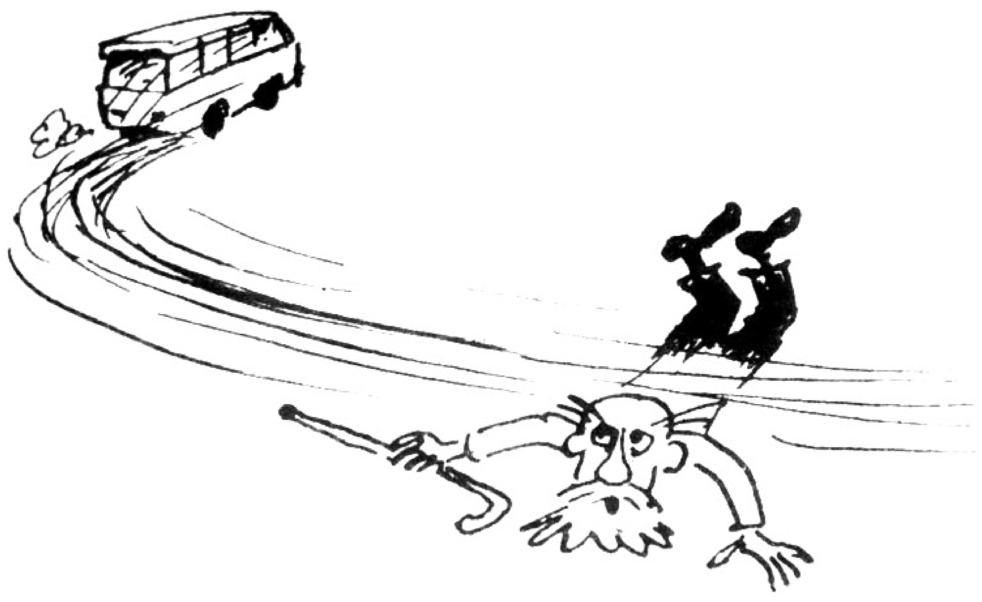

Щиро кажучи, до диктатури Іван Іванович Кельман ні за походженням, ні за гороскопом ніби й несхильний. Швидше навпаки. Десь глибоко в душі йому кортить хаосу. Тільки не подумайте, що в такий спосіб хочу його вилаяти. Хаос — це нормальний стан речей, придатний, наприклад, для створення земної цивілізації. Пам'ятаєте походження Сонячної системи? Та й пращур Адам валявся в глині. Так що тут усе гаразд. Просто має людина таку забаганку.

Упродовж років львів'яни з доброзичливою поблажливістю спостерігали за її забаганками, проявами, як милуються дивацтвами маленьких принців або шлюбними пустощами філармонійних баритонів. Спитаєте, що то за такий Іван, що його знають усі львів'яни? А як же інакше, коли пан Кельман ще з сивої радянської давнини керує об'єднанням автомобільного транспорту. І саме в його генерально-директорській діяльності і висівалася часом схильність до хаосу. То кілька п'ятирічок не бачиш в автотранспорті (особливо міському) контролерів, то платиш без квитків, то обходишся і без того, і без іншого. А то якось зайшла мода працювати навіть без автобусів — хлопці бензин продадуть і в завулках грають у підкидного до закінчення зміни.

Всього, як кажуть, на віку було. І краяни звикли до такої слабохарактерності пана Кельмана. Але зо два роки тому почав Іван Іванович набирати моці. Хаос лишився, але проїзд на львівському автотранспорті став найдорожчим у державі. Піднімуть у Києві вартість квитка до, наприклад, п'ятнадцяти тисяч — столичний Харківський масив протестує, Оболонь засуджує, а ми, львів'яни, лише усміхаємось, мовляв, знайшли з чого шуміти. У нас по двадцять уже рік, і нічого, їздимо. А зараз уже по тридцять. А не за горами (тобто у нас, а не в Закарпатті) підемо далі.

У травні пан Іван досяг особливих кондицій. Сьомого числа він видав дивовижний наказ, яким... страшно сказати... скасував цілий зшиток державних законів. Наказ № 32 називався «Про обмеження безкоштовних перевезень пасажирів». В ньому гендир засвідчив: «з метою недопущення зупинки транспорту з 12 травня впроваджуються погоджені з Львівською облдержадміністрацією нові розклади руху автобусів, і лише на половині рейсів безоплатно їздитимуть ті, що мають державні пільги».

«Любо!» — ревнула громада водіїв. І назавтра в автобусах появилися написані за ніч транспарантики «Не для пільговиків». Це означає, що всі, хто має право на безоплатний проїзд, не повинен пхатися як колись негр з Алабані, як позначений зіркою Давида за часів Гітлера, до салону, де сидить вибрана, тобто платна публіка. Інакше дістанеш шпіца. І це не паскудний жарт, а так воно й було...

Тим часом, автобуси, які мали б певними рейсами перевозити пенсіонерів, десь зникли. Машини з «пільгового» рейсу йдуть в ремонт, а на платний повертаються на лінію.

Насунулася чорна ніч Іваноівановичівської диктатури. Але раптом він зм'як. Чи то злякався власного замаху на законодавство, чи, може, хто обматюкав по телефону — того ніхто не відає. Відомо лишень, що 13 травня, на сьомий день «нового порядку», пан Кельман взяв ручку і написав новий наказ — № 33 — про часткову зміну наказу № 32. Ним було знято анафему з інвалідів, яким від цього вікопомного дня дозволялося їздити таки безоплатно.

Спостерігаючи за еволюціями автобусного диктатора, не витримала обласна прокуратура і підготувала офіційний протест.

Це була велика перемога демократичних сил. Засоби масової інформації урочисто повідомили, що органи прокуратури таки скасували розпорядження про поділ народу на платний і пільговий. А на ділі ж — серед дня біля автобусного заводу якусь бабусю з посвідченням розвідниці у тилу ворога викинули з автобуса зі словами: «Вам прокурор допоміг, ось і їздіть собі на прокурорі!»

Боже мій! Я до того, що п'ятдесят років тому ця нинішня бабуся нічого не боялася в тилу ворога, а автобусне хамло нічого не страшиться у себе вдома. Покоління героїв! Тільки нинішні пішли далі — не бояться ні прокурорів, ні Бога.

Згадав про Бога не всує, бо в його заповідях є такі рядки: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої діла на землі...» Зрештою, кого я вчу?! Наш герой, сто разів переконаний, знає цю відому точку зору на стосунки зі старшими. Але ж у заповідях йдеться про рідних, а не про пасажирів.

Дійсно, коли Мойсей розмовляв з Богом, ще не було управлінь пасажирського автотранспорту. Це вас, Іване Івановичу, повністю виправдовує та реабілітує як християнина. І хоча прокурори подекуди вже зустрічалися, але ніц не було сказано, як з ними поводитись. Та й нинішні, видать з усього, дають плювати собі в кашу. Отож, довгим ділам вашим на землі ніщо ніби не загрожує. Є, правда, ще й батярська заповідь: не кривди старого, бо він мо', твій тато. Але це анекдот. У нас же серйозна розмова про спробу диктатури, до якої вдався краянин. 14 травня пан Іван здався — дозволив наказом № 34 користуватися пільгами усім, хто їх має. Однак тінь транспортної деспотії не зникла повністю. Водії, особливо на приміських маршрутах, здирають гроші з усіх. Кажуть, мовляв, ми викупили автобуси у Кельмана і будемо возити тільки за гроші. Звісно, брешуть. А чому б їм це не робити, коли Іван Іванович республіку ставить на вуха.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Святий отче, поки він не помер, дізнайтеся, куди він заначки ховав....

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

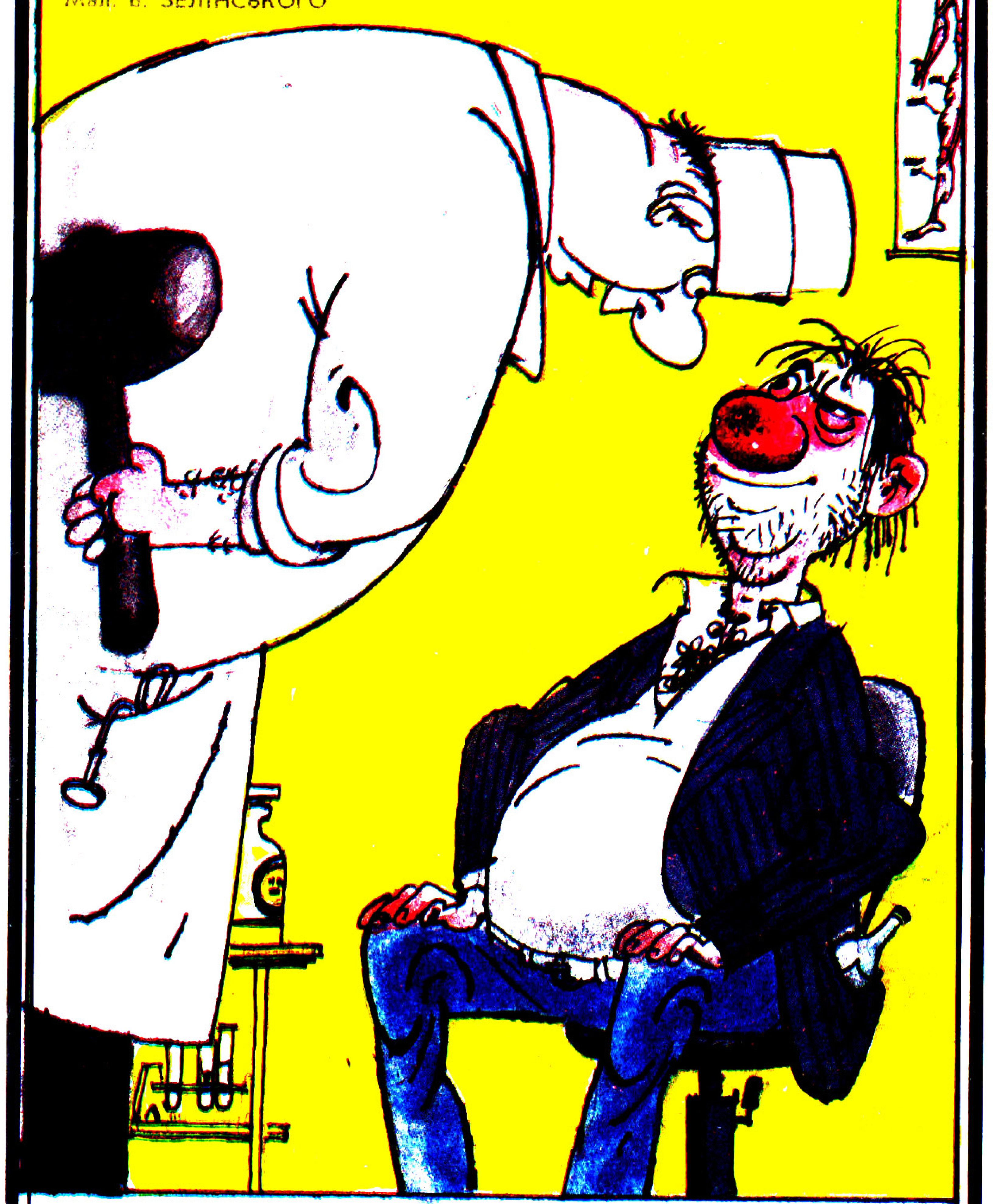

— Зараз так закодую, що ви про спиртне ніколи і згадувати не будете!

Мал. О. ГУЦОЛА

— Сьогодні цей бізнес дуже прибутковий...

Усе на продаж!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

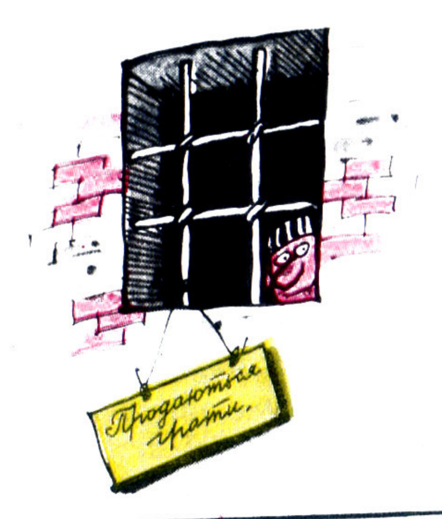

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Продаю прекрасні аналізи!

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

— Дорого за ікону берете! І Микола-угодник у вас на святого не схожий...

— Як не схожий!! Я його з натури малював!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Синку, вітаю тебе! Тепер і ти маєш вищу освіту. Ось купив диплом в університеті народного господарства.

— Я ж просив в академії міжнародних відносин.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

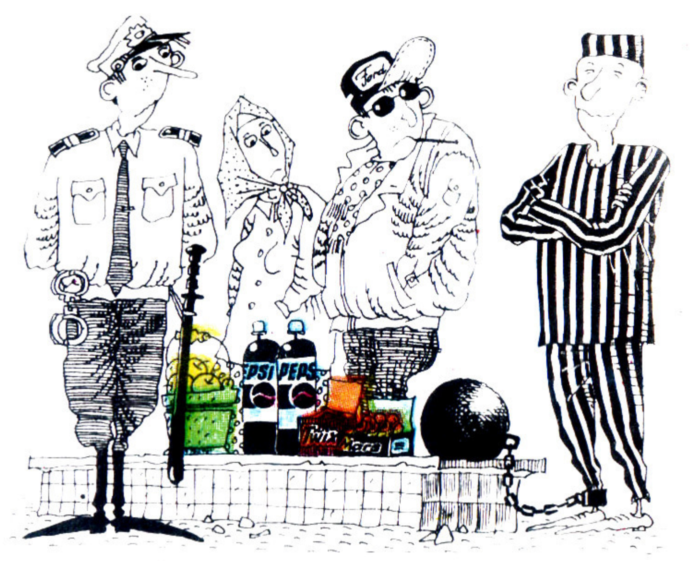

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

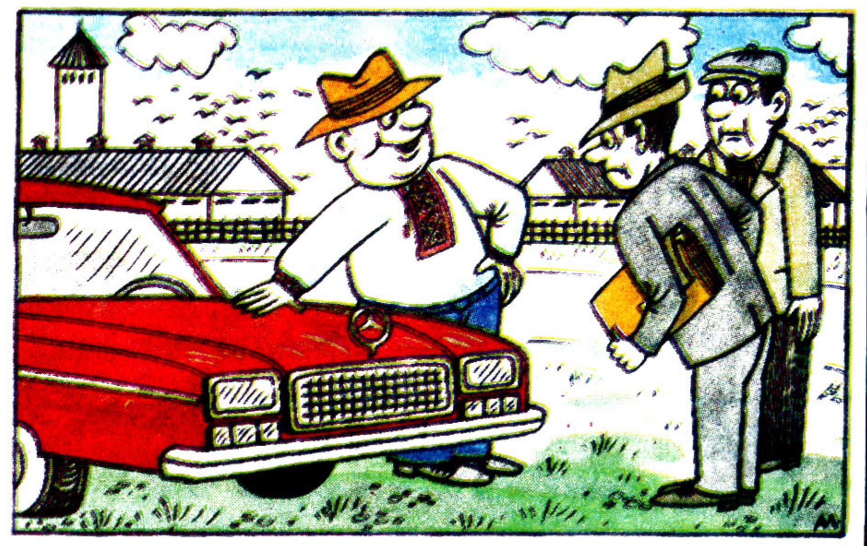

— Скільки віддали за «Мерседес»?

— Стадо корів і бугая на додачу...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

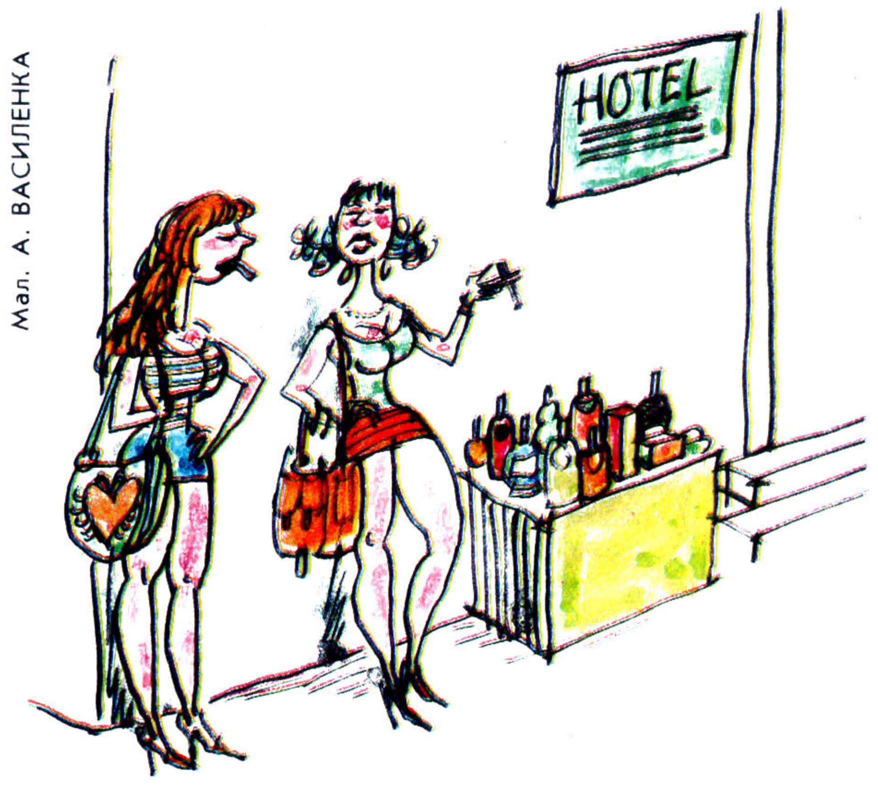

— Клієнтів малувато, так я підробляю...

Мал. О. ГУЦОЛА

— Ходімо, тобі таке ще рано читати...

— А з татом ми біля цього кіоска завжди затримуємося.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А податок за комерційну діяльність заплатили!

Мал. М. КАПУСТИ

Друже Перче!

Купила я чобітки італійського виробництва. Тільки взула, як відірвалася підошва. Я до магазину. Там про повернення грошей і слухати не схотіли. А може, кажуть, ви у футбол в них грали?

У товаристві споживачів порадили віддати їх на експертизу, щоб мати документальне підтвердження того, що взуття неякісне. Пішла я за адресою, котру мені дали, експерти подивилися і сказали, що мої чобітки не італійські, а місцевого виробництва. Пошиті в нашому ательє та ще й з неякісного матеріалу. А написи сфальсифіковані.

Бігала я, бігала по інстанціях, і виявилось, що гроші свої за цей брак я можу стягнути з халтурників лише через суд.

Пішла я до суду. Там розсміялися. Мовляв, коли ми такі справи до розгляду приймати будемо, то доведеться нам в суді ночувати.

Може, для суду це й дрібна справа, а для мого бюджету удар відчутний.

Г. ЧУБАРЬОВА.

м. Полтава.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЩО ПОГАНО

Прийшов зять до тещі дрова рубати.

— Погано тільки, що сокира не нагострена,— бідкається та.

— Нічого.

— Та й дрова сучкуваті.

— Не біда.

— Та й до біса ж роботи.

— Здужаєм.

А коли вже зять порубав, теща, ніяковіючи, каже:

— Ти бач, так швидко впорався, що я не встигла й обіду зварити.

— А оце вже й справді погано,— мовив зять.

БЕРЕЖЛИВИЙ

Перестрів завфермою Миколу, який тягнув від сарая додому лату.

— А це ж куди ти? — запитав.

— Та віднесу, думаю, додому, покладу біля собаки, бо тут ще хтось украде,— відповів несун.

У МАГАЗИНІ

Баба Параска зайшла в магазин купити пляшку ситра. Побачивши, як покупці дном угору перевертали навпроти світла пляшки, і собі заходилася це робити.

— А ви, бабусю, навіщо пляшку перевертаєте? — запитала продавець.

— Люди ж для чогось перевертають, а я хіба від них дурніша?

НЕ ПОРОЗУМІЛИСЯ

До воріт, біля яких стоїть хлопчик, підходить незнайомець.

— У вас вдома є собака? — запитує.

— Є.

— А він у вас прив'язаний?

— У нас прив'язаний.

Незнайомець заходить у двір. Тут десь береться собака і накидається на нього.

— Ти ж казав, капоснику, що у вас собака прив'язаний! — вискакує на вулицю незнайомець.

— Наш собака прив'язаний у Згурівці. А тут я в гостях у бабусі,— пояснює хлопчик.

ЄДИНА ПРИЧИНА

Завідуючий фермою до доярки:

— Думаю, що ловлю тебе з комбікормом востаннє?..

— А хіба ви виходите на пенсію?

Почув і записав Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

Друже Перче!

Усі з нетерпінням чекають, коли вже будуть переміни на селі. Але перемін на краще, на жаль, поки що немає. Міняються лише міністри. Оце, приміром, бульбу садиш при одному міністру, а кукурудзу сієш уже при другому. А при якому усе це будеш збирати — невідомо.

І це не тільки у сільському господарстві. Радіо на кухні щодня бубонить: «Того міністра увільнити, того призначити...»

Зараз, за новою Конституцією, увесь Кабінет міністрів пішов у відставку. Отже, незабаром знову почнеться битва за крісла і портфелі.

А я міркую так: якщо ти не можеш перти міністерського плуга, то нічого примірятися до міністерського крісла. І відповідальність повинна якась бути.

А то один розвалив, другий йому допоміг, третій допоміг другому...

І винних немає.

А якщо немає відповідальності, то і пхаються у керівні крісла кому не лінь.

М. ГОРОБЕЦЬ.

*м. Нікополь
Дніпропетровської області.*

ПЕРЧЕНЯ

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

— Дмитрику, розкажи мені казку про Колобка,— прошу я.
— Борошна немає...

●

— Дмитрику, ти все з шафи у дитсадку забрав?
— Так, все, все, до гола.

Мама запитує:
— Дмитрику, тобі сподобався суп?
— Так, такий смачний, тільки не треба більше варити.

Сергій ГАЙДУК,
батько Дмитрика.

м. Київ.

І ТО ПРАВДА

У дитсадочку Таня запитує свою подружку:
— Олю, а ти знаєш, як звати батька твого батька?
— Знаю,— відповіла подруга,— дідусь.

СПОСТЕРЕЖЛИВИЙ

Андрійко дивиться крізь вікно на серпик молодика і здивовано каже:
— Мамочко, подивись — хтось місяця надкусив!

КУДИ ВОДА ДІВАЄТЬСЯ

Вихователька запитує шестирічну Іру:
— Скажи, Ірочко, куди тече ріка?
— У море.
— А куди ж зайва вода з моря дівається?
— Риби випивають!

ЗАСПОКОЇВ

Побачив синок у магазині цукерки і до татка:
— Тату, купи мені он тих цукерок.
— Та вони ж дорогі, синку...
— То нічого,— утішає синок,— я й дорогі з'їм.

ЗАСНУЛА

Бабуся маленького Іванка дуже хропе. З сусідньої кімнати мати запитує:
— Іванку, бабуся вже заснула?
— Бабуся заснула, а ніс ще свистить.

Степан ГРИЦЕНКО.

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Він уночі виходить полювати,
Черв'ячками любить ласувати
Тіло вкрите частоколом
колючок.
Що це за тваринка?

(Їжачок).

Витьохкує рулади
І ніжні серенади.
Чарує співом він людей.
Як зветься птах цей?

(Соловей).

Сергій ЮХИМЕНКО.

Котик нявкав, аж охрип:
— Я на грядці сіяв кріп,
І полив, і поскородив,
Позавчора він вже сходив.
Я не знав, що буде горе,
Що хтось грядку переоре.
— Хто зробив це, знаєш ти?
— Ні, не мишка. Це — **(кроти).**

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

У місті — мир, і жито в ньому,
назвіть ви місто це відоме.

(Житомир).

Петро ЛЯШЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

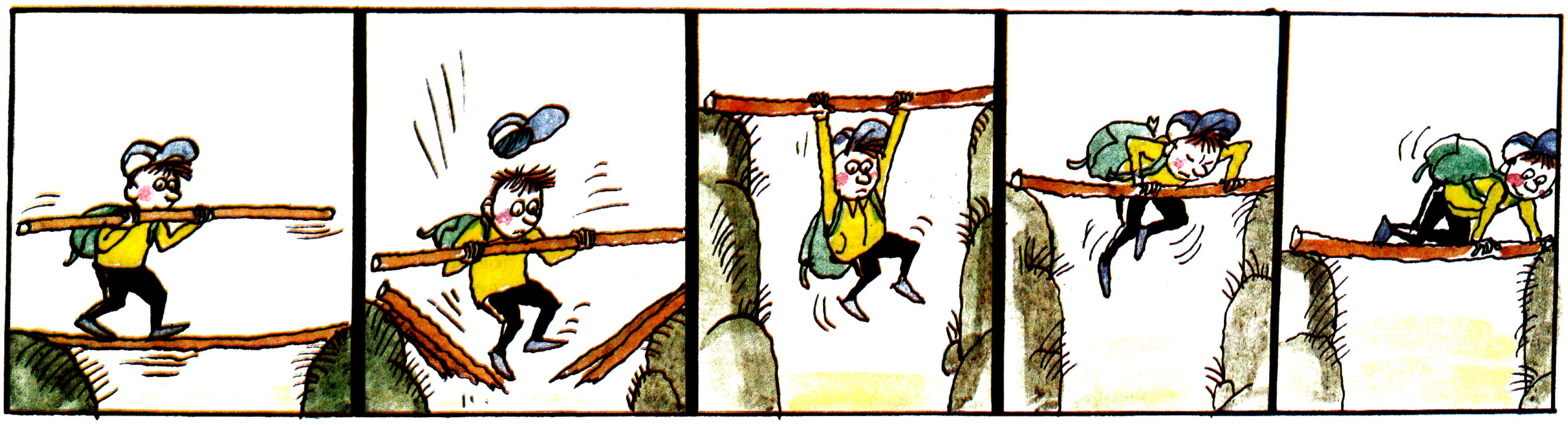

СТОРОЖ

Директор до сторожа:
— У вас усе крадуть, а ви тільки дивитеся.
— Чому? Я також краду.

Щедрі усмішки

МОКРІ ШТАНИ

— Петре,— питає жінка,— що тобі вночі снилося, що ти так кричав?
— Снилося, ніби я з кумом пив горілку і він випадково розлив на мене цілий стакан.
— А тобі що, шкода його горілки?
— Горілки не шкода, а тільки штанів, які ще й досі мокрі.

ПУЗО ВІД СОКІВ

— Петре,— каже приятель,— від чого це в тебе живіт, як діжа?
— Від фруктових соків.
— Не говори, від соків такого не буває.
— Але ж я їх не п'ю, а продаю...

ДОБРОГО ЗНАЙШЛА

— Ганю, я чула, ти покинула Петра?
— Так.
— А чому?
— Бо п'ять років із ним жила і не мала дітей.
— А зараз чоловіка маєш?
— Аякже.
— Доброго знайшла?
— Звичайно. Живу з ним всього п'ять місяців, а уже маю сина.

ЗАБУВ СКАЗАТИ

Молодий чоловік до таксиста:
— Поїхали скоріше до пологового будинку.
— А чому ви так поспішаєте?
— Я туди відправив свою дружину і забув їй сказати, щоб народила сина.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

●

ЩОБ НІЧОГО НЕ ЗГОРІЛО

Два приятелі — стрілець воєнізованої охорони та інженер протипожежного нагляду — зайшли на каву.
— Як справи? Що нового на роботі? — звичний діалог, що ведеться у таких випадках.
Стрілець:
— Як крали, так і крадуть.
Пожежник:
— Не страшно: скільки б не крали — все одно в державі залишиться. Головне, щоб нічого не згоріло.

РОЗМОВА

На сільській залізничній станції зустрілися двоє знайомих.
— Здоров, Михайле. До міста їдеш?
— Та їду.
— Сам чи з дружиною?
— З сумкою.

Почув і записав
Ігор БІДЮК.

с. Йосипівка
Буського району
Львівської області.

ПОДВИГ І ГОДІВНИЦЯ

Ми до цього звикли з радянських часів: одні лягають грудьми на амбразури, інші — пожинають лаври. Чим далі від нас Чорнобиль, тим більше стає героїв-ліквідаторів. В основному серед вищого і середнього чиновництва. З однією, щоправда, поправкою: у передринковий період лаври їм ні до чого, а подавай гроші. Власне, «подавай» — це також не зовсім точно. Вони самі собі подають, клепаючи одні закони під себе, інші — для загального вжитку.

Скажімо, січнева Постанова Кабінету міністрів «Про компенсаційні витрати особам, які постраждали внаслідок чорнобильської катастрофи» цікава тим, що з неї можна довідатися нарешті, скільки коштує людське життя: 34 мільйони 230 тисяч карбованців (або близько двохсот доларів США за нинішнім курсом). Та й то за умови, що покійний вважався годувальником сім'ї. А якщо він був холостяком, то батькам перепаде удвічі менше. Передбачено також, що й кожній дитині померлого буде що згадати: їй належить після втрати тата або мами аж 580 тисяч. Радикально можуть оздоровитися ті, хто, прямо скажемо, однією ногою стоїть у могилі: інвалідам першої групи від державних щедрот раз на рік виплачується 1 мільйон 440 тисяч.

Додам від себе, що це вже, так би мовити, удосконалена постанова, спрямована на поліпшення матеріального благополуччя потерпілих та ліквідаторів. А сотні з них уже розпрощалися з білим світом, животіючи на ті мізерні суми, що їм кинули, як собаці кістку, за втрачене здоров'я.

«Стривайте,— скаже якийсь читач,— але ж існують іще й пенсії. До того ж, держава наша бідна, як церковна миша, де ж усім мільярдів набрати?»

Є пенсії, має місце й церковна бідність. Однак не для всіх. За даними Мінсоцзахисту, одному інваліду-чорнобильцю випадає на місяць чотири з половиною мільйони пенсії, а іншому — понад двісті. І критерієм, закладеним у пенсійне законодавство, служить не ступінь героїзму, а розмір зарплати перед Чорнобилем. Тим-то один міг довбати тунель під саркофагом, підхопити променеву хворобу і жити від пенсії до пенсії, а інший покрутився в зоні тиждень-другий, покерував, а має у кілька десятків разів більше. Недаремно ріст кількості високопоставлених і високооплачуваних «ліквідаторів» спостерігався в останні роки в основному серед чиновницької братії. Їхні пенсії сягають від 155 до 250 мільйонів карбованців на місяць.

Нема заперечень: здоров'я дороге кожному. Але й оцінюватися воно мусить однаково. Бо інакше ми й надалі залишатимемося в тій ситуації, коли для одних в житті завжди є місце подвигу, а для інших — місце біля годівниці.

В. БОНДАРЕНКО.

МІКРОБАЙКИ

ВОВК — ВІВЦІ

— Я аж тремчу і цокочу зубами!
Бажаю познайомитися з вами.

ЖАБА — КОМАСІ

— Лізь мені в рот, не бійся мене,
Комахо.
Я така, як і ти, болотна сіромаха.

Федір ЧЕМЕРИС.

м. Кременчук.

Мал. О. КОХАНА

— Міняємо меблі. Ми свої віддаємо сусідам, а вони нам — свої...

Мал. М. КАПУСТИ

Не до жартів?

ВСЮДИСУЩІ БЮРОКРАТИ

— Як умру, не забудь положити в труну паспорт, пенсійне посвідчення і трудову книжку.

— Тю! Здурів старий... Навіщо?

— Може, на небі пенсіонери мають якісь пільги... А хто мені без документів повірить?

СОВІСНІ ЗЛОДІЇ

— Чув, що в тебе всю картоплю викопали.

— Не всю. Дрібну залишили.

— А в мене вирвали цибулю. Залишили тільки ту, що пішла в стрілки.

— То ще совісні злодії. А то, буває, геть вичистять і на насіння нічого не зостанеться.

ХТО ПЕРШИЙ!

— Я дуже люблю свою дружину. Коли вона помре, залишу місце біля її могили для себе.

— А якщо ти помреш раніше?..

— О, тоді нічого не вийде. Жінка не захоче лежати поруч зі мною, бо я дуже хроплю.

Євген ПУЗДРОВСЬКИЙ.

м. Полтава.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Потрібна ГОЛОВА

ГУМОРЕСКА

Я машинально пробігав очима газетні рядки, надруковані під рубрикою «потрібні». Нічого нового. Ті ж самі об'яви: «Потрібний кухар, що володіє чотирма мовами і знайомий зі стравами сірійської кухні», «Потрібні дівчата до двадцяти років, ріст не менше 178 сантиметрів»... Ті ж самі оголошення: «Навчу чорній та білій магіям, а також грі на акордеоні», «Лікую папуг і хом'ячків»...

Раптом мене наче блискавкою прошило. Ось те, що треба: «Потрібна розумна голова»! Нарешті настала і моя черга! Комусь знадобився розум...

Цього треба було чекати. Огляньтесь навколо. Чи багато розумних людей ви бачите? Ну, скажімо, в уряді чи парламенті? На всіх гілках влади висять, зачепившись хто чим може, здебільшого недалекі люди, котрі невідомо як туди видряпались. І якщо серед них і трапляються більш-менш мислячі, кмітливі, розважливі, вони на тому нікчемному фоні тут же блякнуть і сіріють. Тому цілком природний нинішній дефіцит розуму. Якби розумні люди частіше з'являлися на командних пунктах нашої держави, ми б зажили набагато краще...

Занотувавши адресу, я попрямував у фірму, котрій знадобилась розумна голова. А що я мав голову розумну — сумніву не було. Ще зі школи всі вчителі робили компліменти моїм розумовим здібностям. Я перемагав у конкурсах і олімпіадах. Інститут закінчив з червоним дипломом. А мої колеги по роботі недаремно обирали мене у всілякі комісії та ради, віддаючи у такий спосіб належне моєму інтелектові. І все це тривало доти, поки мене, як й інших професіоналів, не скоротили, лишивши в нашій установі тільки тих, кого не можна було скорочувати: матерів-одиночок, інвалідів праці та найближчих родичів керівництва.

Проте, як бачимо, коли людина має розумну голову, на неї рано чи пізно знаходиться попит.

— Я за об'явою,— сказав я представникові фірми, що критично оглядав мене.

Він запропонував мені сісти в крісло, обвішав, мов ялинку гірляндами, різними датчиками і приладами. На екрані комп'ютера забігали, застрибали хвилясті лінії...

Зробивши підрахунки, представник фірми резюмував:

— Для пересадки годиться.

— Для чого? — з жахом спитав я.

— Ваша голова годиться для трансплантації. Хіба ви не зрозуміли з об'яви, про що йдеться? Нам потрібні розумні голови для пересадки клієнтам.

— А як же я без голови? — вихопилось у мене.

— А вам поставимо голову клієнта. Зрештою, яка вам різниця? А платимо ми щедро...

— Нізащо! — вигукнув я.

— Не поспішайте відмовлятися. Посидьте трохи в сусідній кімнаті, подумайте. Ваш попередник теж спершу репетував, а потім погодився...

Я вийшов у сусідню кімнату і сів на канапу. Грала тиха, ненав'язлива музика. Обурення, від якого мене спочатку аж тіпало, поступилося місцем філософським роздумам:

— Зрештою, якщо моя голова, мій розум, моя ерудиція незатребувані, якщо вони нікому не потрібні!.. Цікаво, а скільки вони за це платять?..

Юрій ПРОКОПЕНКО.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

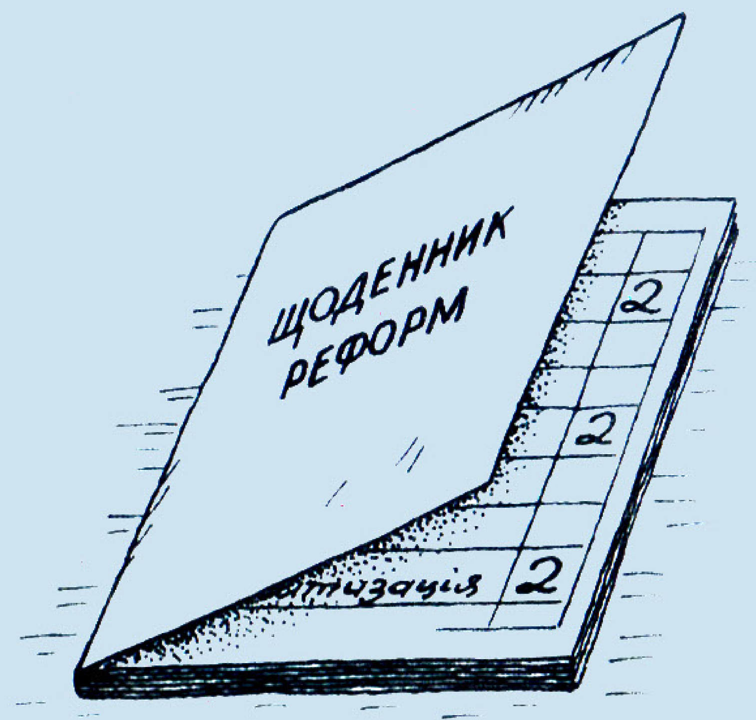

Мал. Н. ТОВПИНЕЦЬ

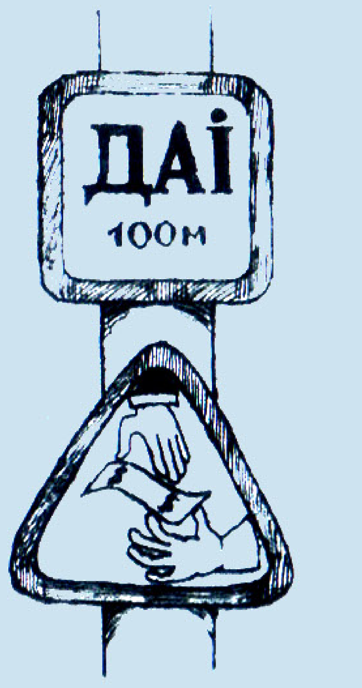

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. КОХАНА

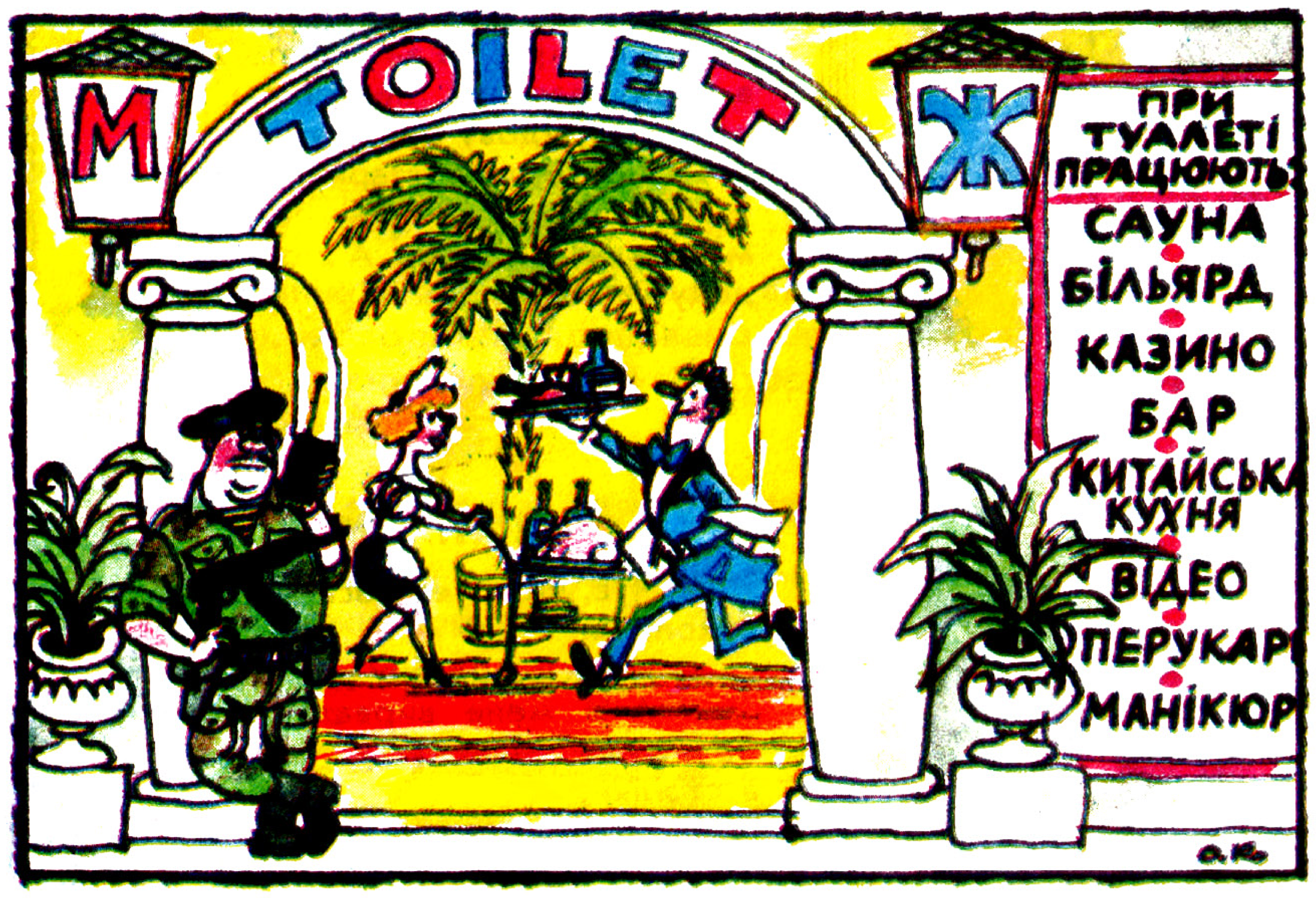

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А що це за голови?
— Від клієнтів, що не хотіли розраховуватися зі мною...

КОРОТКО КАЖУЧИ

Яким сірим стало наше кольорове телебачення!

Історія, наче жінка: що краще її взнаєш, то дужче лякаєшся...

Скількох Магелланів згубили сорокаградусні широти!

Економіка ледве дихає... Зате як дихає мафія!

Олександр СУХОМЛИН.

СПІВОМОВКИ

Дід мав хату під кулями —
Видворили з куркулями.
Внук дві дачі, дім, авто
Має, й не чіпа ніхто.

Фермер скаржиться в сільраді:
«Землю взяти поспішив.
А тепер я їй не радий,
Бо податок задушив!»

Микола НЕТЕСА.

Баєчки в прозі

ЩОБ ЗНАВ

Молодий Зелений Огірок потрапив до салатниці...

— Ото щоб знав, як лізти поперед батька в пекло! — зауважив Жовтий Репаник.

НАЩАДОК

Старий Баран повчально бекнув:

— Втям, синку, в житті таланить лише круглим дурням.

— Ясно,— згодилось Ягня.

— Тоді повтори, що тобі «ясно»?

— Нічого не ясно!

— О, тепер я переконаний, що з тебе виросте справжній Баран!

ПІДМІТИВ

Пугукнув Сич Кротові:

— Темний спосіб життя ведеш, сусіде!..

Борис СЛЮСАР.

Сатиричним дробом

МЕДОНОСИ

Гнат посіяв буряки,
А вродили будяки.
Не сапає їх, не косить —
Вони, каже,— медоноси.

ВСІ ЧЕКАЮТЬ

Василь поїзда чекає
На пероні станції;
Валя хлопця виглядає;
Дід Мирон — дотації...

Михайло ДАЖУРА.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— У слона щось з шлунком — йому треба зробити клізму.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А де ще дві голови!

— Вони були не згодні з моєю думкою...

Мал. О. ГУЦОЛА

— Щось ви ранувато, сусіде, почали картоплю копати...

— Яка в біса картопля! Партквиток не можу відшукати...

ФРАЗИ

- Як би швидко кінь не біг, хвіст не наздожене голови.
- Допікав... холодними словами.
- Опинившись в дурнях, не затримуйся там.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

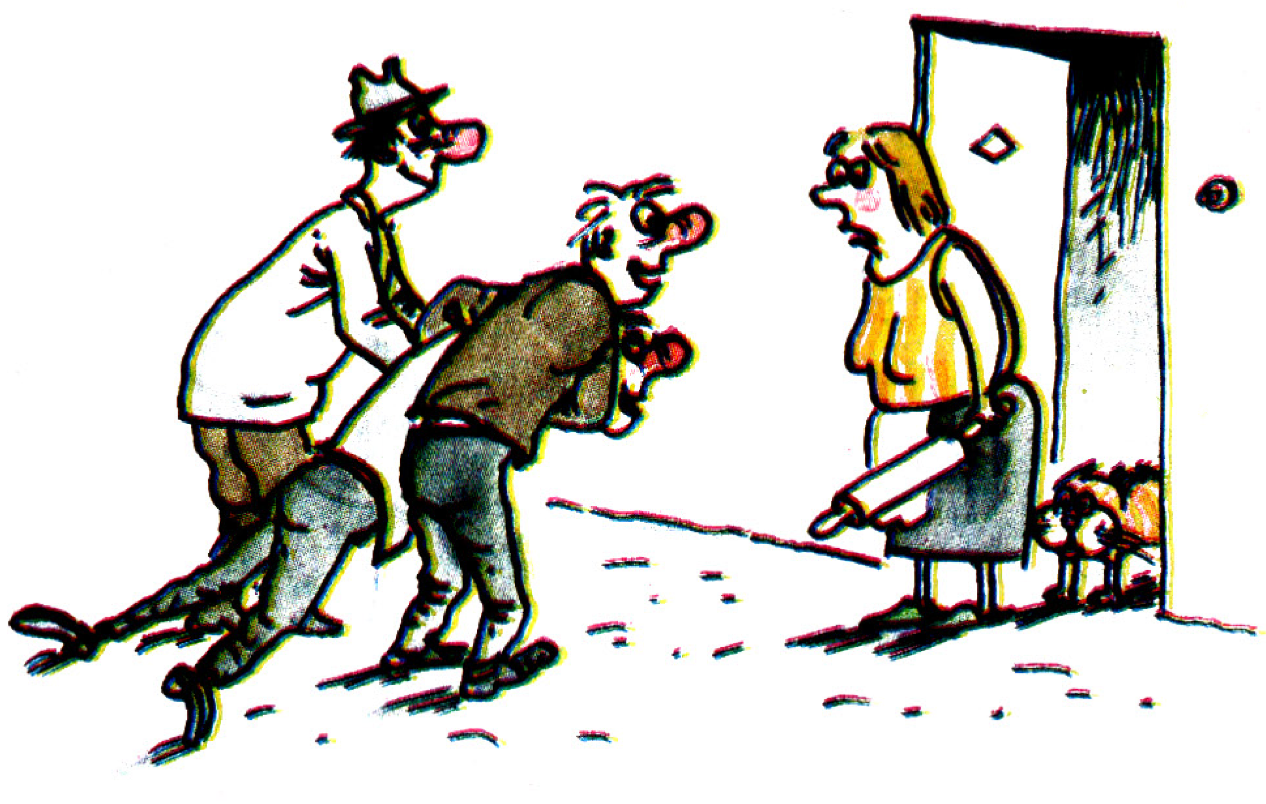

— Женіть десять баксів за доставку!

Мал. Н. ТОВПИНЕЦЬ

Народні УСМІШКИ

ДОПОМІГ

Пацієнт до лікаря:

— Дуже дякую вам, докторе.

— За що!

— Я колись приходив до вас за допомогою.

— Якою!

— Не мав апетиту.

— А тепер!

— Маю дуже добрий.

— То що ви хочете!

— Хочу, щоб ви його зменшили.

— Навіщо!

— Бо не вистачає харчів.

ПОМИЛИВСЯ

— Мамо,— каже синок,— а папуга назвав мене дурнем.

— Не треба було його чіпати.

— Чому!

— Бо я його підготувала для розмови з батьком.

ПІШОВ НА ПІДВИЩЕННЯ

Приятелі розпитують дружину, яка повернулась від чоловіка, що сидить в тюрмі:

— То як там Петрові живеться!

— Було погано, сидів у одній камері з боксером.

— А тепер!

— Тепер краще, пішов на підвищення — перевели до камери директора м'ясокомбінату.

П'ЯНИЙ ЗАЄЦЬ

— Що це від тебе горілкою тхне! — питає жінка у чоловіка, який повернувся з полювання.

— Ти знаєш, я її сьогодні і в рот не брав.

— А звідки ж тоді запах!

— То я забив п'яного зайця.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

ПОРОЗУМНІШАЛИ

— Можу стверджувати, що тепер люди порозумнішали.

— Звідки така впевненість!

— Нині розлучень більше, ніж одружень...

Почув і записав
Тарас ЛЕХМАН.

м. Червоноград
Львівської області.

Страшне перо не в гусака...

«Січас коров'яче стадо очень підводить начальство, поетому його приходиться ліквідувать».

«Тепер кожен продавець должен іміть сиртифікат і показувать його кожному, хто попросить».

«У наших больницях за аждий зуб пенсіонери розщитуються курицею, а за челюсті надо тягнуть весь курятник».

«Що воно робиться кругом — не пойму: я — хохол, жінка — западенка, а діти — українці».

«Урожай алкоголіків у нас небувалий, самогон у баби Олени нарозхват, їй пора отдихнуть, а замінить ніким».

(З листів до редакції).

Надіслав Роман ЯНИШЕВСЬКИЙ.

смт Сахновщина
Харківської області.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Президентська фірма правління.
Народне болевиявлення.
Дуля правди.
Прожитковий міні-ум.
Кексохімік.
Курортна полуклініка.

Леонід ЗАБАРА.

Малюнок нашого читача Б. ЛАПЧУКА (м. Львів)

ХТО ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»?

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець», нагадуємо, що це ви можете зробити хоч сьогодні.

Якщо оформите передплату до 12 числа поточного місяця, у наступному — отримаєте наш журнал.

Смійтеся на здоров'я!

Індекс — 74393.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Анатоль ПОТЕМКОВСЬКИЙ (Польща)

Формальність

ГУМОРЕСКА

Бюро розгляду заяв видало Безпальчику довідку, яка йому для чогось знадобилася. Але, на жаль, молода друкарка була неуважною і допустила помилку у прізвищі. Довідку було видано Пезпальчику. Безпальчик звернувся до референта.

— Я б хотів дещо виправити,— він поклав на стіл довідку. — Усе тут правильно: і адреса, і дата народження, й імена батьків, і навіть номер паспорта... А от у прізвищі переплутано одну літеру. Замість «б» написали «п».

— Потрібно письмову заяву,— відповів референт. — Я доповім начальнику. Завтра ж.

— Для чого турбувати начальника? — здивувався Безпальчик. — Тут і так усе зрозуміло.

— Звичайно,— мовив референт. — Особисто для мене абсолютно все ясно. Я б усе владнав за одну хвилину. Але мій начальник — idiot. Він обов'язково до чогось причепиться.

Обурений Безпальчик грюкнув дверима і пішов до начальника.

— Звичайнісінька неуважність друкарки,— подивившись на заяву, мовив начальник. — Не беріть близько до серця. Наш директор це врахує. Я передам йому вашу заяву.

— Директор? — здивувався Безпальчик.

— Так,— відповів начальник. — На жаль. Для мене ваша справа — ясна, як день. Але директор такий кретин. Можете мені поспівчувати.

До директора Безпальчик пробився аж наступного дня.

— Дивна історія,— сказав він, вислухавши червоного від обурення скаржника. — Я все владнаю. Наш голова не буде чинити перепон.

— Голова! — підхопився із стільця Безпальчик.

Директор розвів руками.

— Якби це від мене залежало. Я вас прекрасно розумію... дрібниця, проста формальність... Але голова у нас... пришелепкуватий. Він може потім поставити питання...

Безпальчик пішов до голови.

Голова тут же виправив помилку чорнильною ручкою і повернув довідку відвідувачу.

— Прошу пробачити, що потурбував вас таким дріб'язковим питанням,— мовив розгублено Безпальчик.

— Нічого не поробиш,— усміхнувся голова. — Ви ж самі бачите, в яких умовах я працюю. Усі мої підлеглі — розумово нерозвинені! Кроку без мене зробити не можуть.

Коли увечері Безпальчик розповів нам про це у кав'ярні «Кокос», Зизо мовив:

— У всій цій історії справжнім кретином виявився ти. Чому ти сам не виправив оту помилку?

Переклад П. МОЗГОВЕНКА.

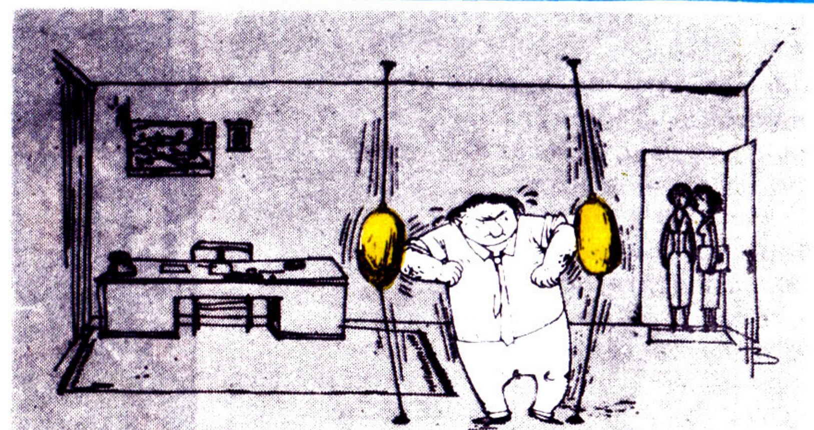

— Це секрет його кар'єри...

— Пане директор, бачу, ви уже одужали після інфаркту!

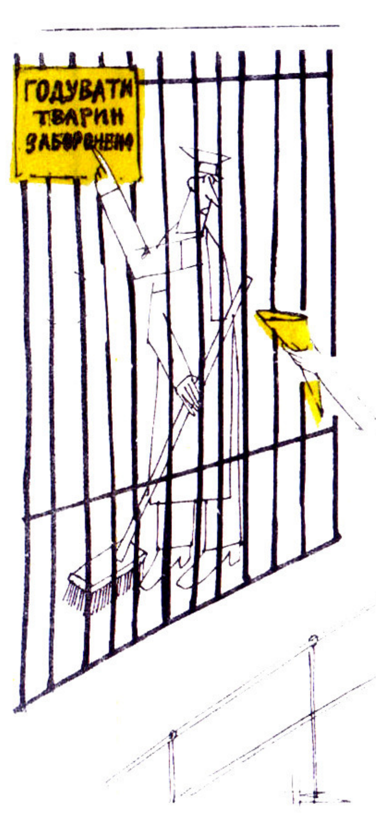

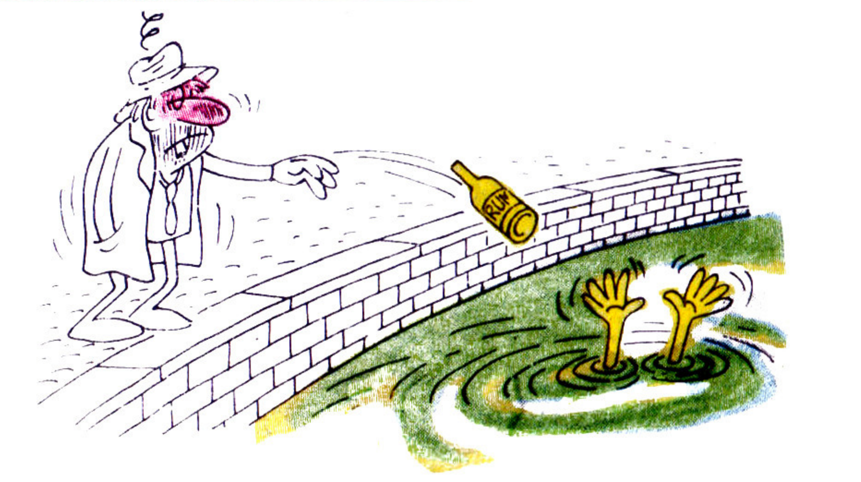

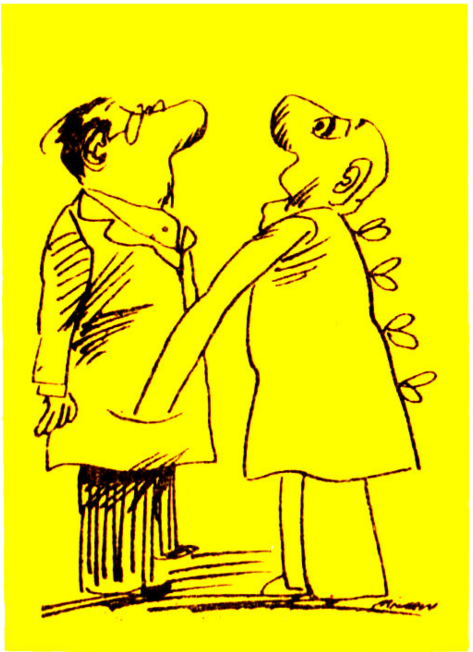

— Не можу знайти у вас пульс...

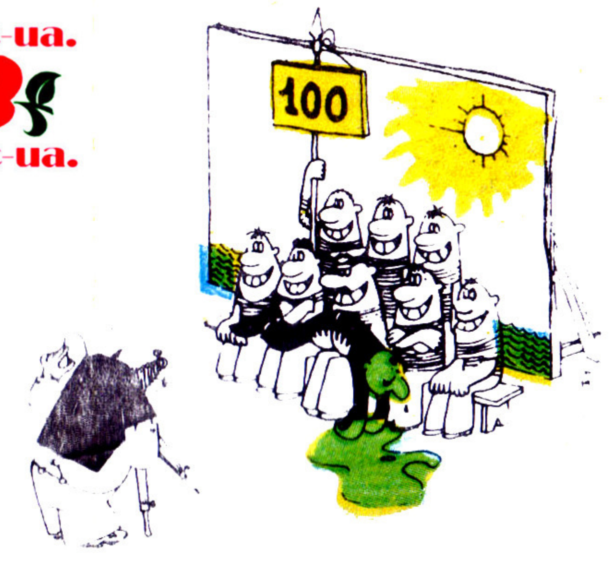

— У клубі «Рятівник» — сотий утопленик.

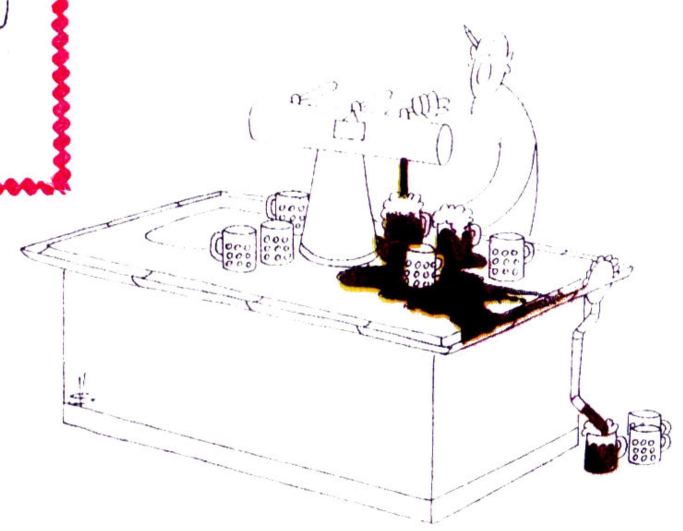

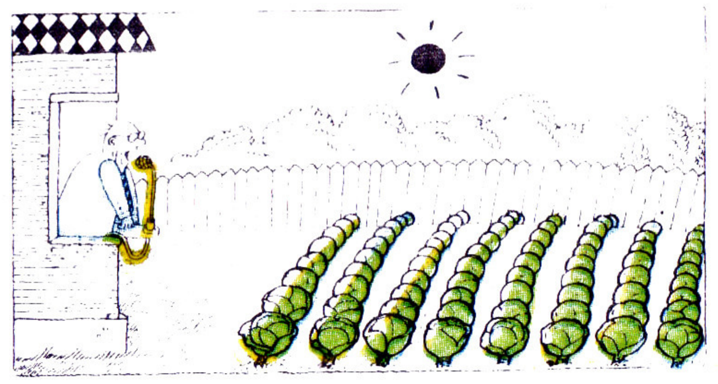

Наші — з-за кордону

Про телебачення вже й мови заводити не будемо — з ним і так усе ясно: гумору на телеекрані — хоч одбавляй. Махнемо рукою і на те, що може нам у копієчку влетіти; навіть кінотеатри, де за сім-вісім доларів можна подивитися найновішу кінокомедію, обминемо — є доступніші способи розважитися.

Берете, скажімо, газету «Нью-Йорк пост», розгортаємо на сторінці «для фану» і шукаєте колонку Адамса. Він, Адамс тобто, щодня висіває тут жменьку свіжих анекдотів. Ось один для прикладу.

Відомий актор Берт Рейнгольдс отримав із м. Детройта термінове поштове послання: «Любий Берті! Будь ласка, одружись на мені, і я ніколи більш тебе не потурбую...»

Можна підтягнути настрій на вищий щабель, навіть не витрачаючи дорогоцінних для нашого брата центів. Для цього досить буде по Нью-Йорку пройтись та уважніше довкола розглянутися. А бува й виходити нікуди не треба — вистачить просто у вікно глянути. От і зараз сиджу на четвертому поверсі, вистукую на машинці оці рядки. Глянув у вікно — бачу: кружляє над містом невеличкий літачок і тягне за собою величезну штуценцію — оту саму, якими (звичайно ж, не таких розмірів) обачні чоловіки запасаються. А на ній — напис: «Одягни мене!»

Це — реклама...

Ті, хто побував у Нью-Йорку років бодай за десять до того як ваш покірний слуга тут отаборився, описували його як «місто усміхнених людей». Скидалося на те, що нью-йоркці вважають мало що не за свій святий обов'язок обдаровувати усмішками навіть незнайомців на вулиці. Отож, ладнаючись ступити з київського на нью-йоркський асфальт, я потерпав: це ж доведеться на стільки усмішок усмішками відповідати! Ану ж загавлюся, не відповім комусь — і піде по всьому Нью-Йорку про мене слава як про якесь одоробло неотесане!..

Приїхав, розглянувся — і од серця одлягло: усміхненого люду в Нью-Йорку і справді не бракує, нью-йоркці не пропускають нагоди посміхнутися, посміятися і навіть пореготати; але щоб ні сіло ні впало першого-ліпшого (в тім числі й мене) наввипередки посмішками обдаровувати — таке тут уже ніби не в моді.

Проте не подумайте, що нью-йоркці геть-таки до незнайомців збайдужіли. Якщо ви на вулицю вийдете із кислою фізіономією, вас можуть зупинити і порадити: «Стався до цього легше, друже!», що, якби на наш лад перестроїти, звучало б як «Не бери цього близько до серця». (При цьому із делікатності можуть і не поцікавитися, чи вас і справді якісь клопоти життєві обсіли, чи, може, якраз зуби розболілися).

Здебільшого ж порада зводиться до заклику: «Тримай усмішку!» (По-нашому це, мабуть, було б: «Не вішай носа!»)

Виставляти на людський огляд свою кислу фізіономію — це для нью-йоркця, як, до речі, й решти американців, значить чинити не за правилом. Правило — «Тримай усмішку!» Посмішка покликана підтверджувати, що людина впевнено на ногах стоїть (до чарки це ніякого стосунку не має!); посмішка править за свідоцтво успіху. Навіть якщо вам до того успіху — як куцому до зайця, все одно — «тримай усмішку».

Ну а як бути, коли «не тримається»?

На цей випадок є ціла купа такого, що розраховане, по-тутешньому кажучи, на фан, чи, якщо по-нашому, — на розвагу, задоволення; одне слово, на те, що в нас «кайфом» зовуть.

В Нью-Йорку, в районі Манхеттен, фанові навіть вождь світового пролетаріату прислужується. Його багатометрова чавунна статура знялась високо в небо на втіху всім. Ті, що Ілліча й знати не знають, раді з того, що місто має таку примітну пам'ятку; тих, що знають, але знати не хочуть, втішає абсурдність ситуації; ті, хто знає і любить, раді, що мають можливість покласти квіти до підніжжя його пам'ятника. Власне, до підніжжя покласти не можна, хіба що коло стіни. Бо Ілліч стирчить на даху багатоповерхового будинку, прозваного нью-йоркськими дотепниками «Ред сквеа» (Червона площа).

Як вождя аж на дах винесло, толком не знають навіть у «КГБ», що (на відміну од його покійного тезки) тут же, неподалік од «Ред сквеа», живе та діє. Усякий люд самохіть навідується до цього, прибраного червоним кумачем, портретами «батька всіх народів», відповідними гаслами та іншим таким причандаллям, притулку. Ті, що трудяться тут, безумовно, зацікавлені у клієнтах, але зовсім не цікавляться їхніми «анкетними даними». Бо «КГБ» — це кафе, що прибрало собі таку назву.

До речі, про анкетні дані. Але спочатку дещо уточнимо. Слово «секс» у англійській мові означає не тільки те, що тепер уже й у наших краях віднедавна цим словом називають — друге (а, вірніше,— перше) його значення — стать. Так от: у нью-йоркському аеропорту Кеннеді чоловік із наших заповнює анкету. Доходить до графи «секс». Задумується, а по тому пише: «Двічі на тиждень».

Це, звичайно, анекдот. Але й він комусь у пригоді стати може: ану ж доведеться із такою анкетою справу мати. Та й усміхнутися зайвий раз — то тільки на користь піде. Сказано ж: тримай усмішку!

Олег ПОПОВ.

м. Нью-Йорк.

ПЕРЕЦЬ № 8 (1445)
Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник),
Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 10.07.96.
Підписано до друку 05.08.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 26 060 прим.
Зам. 0110608.

Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Відсканував Любомир Олійник, опрацював Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393.

Літо, літечко...

Мал. А. Василенка

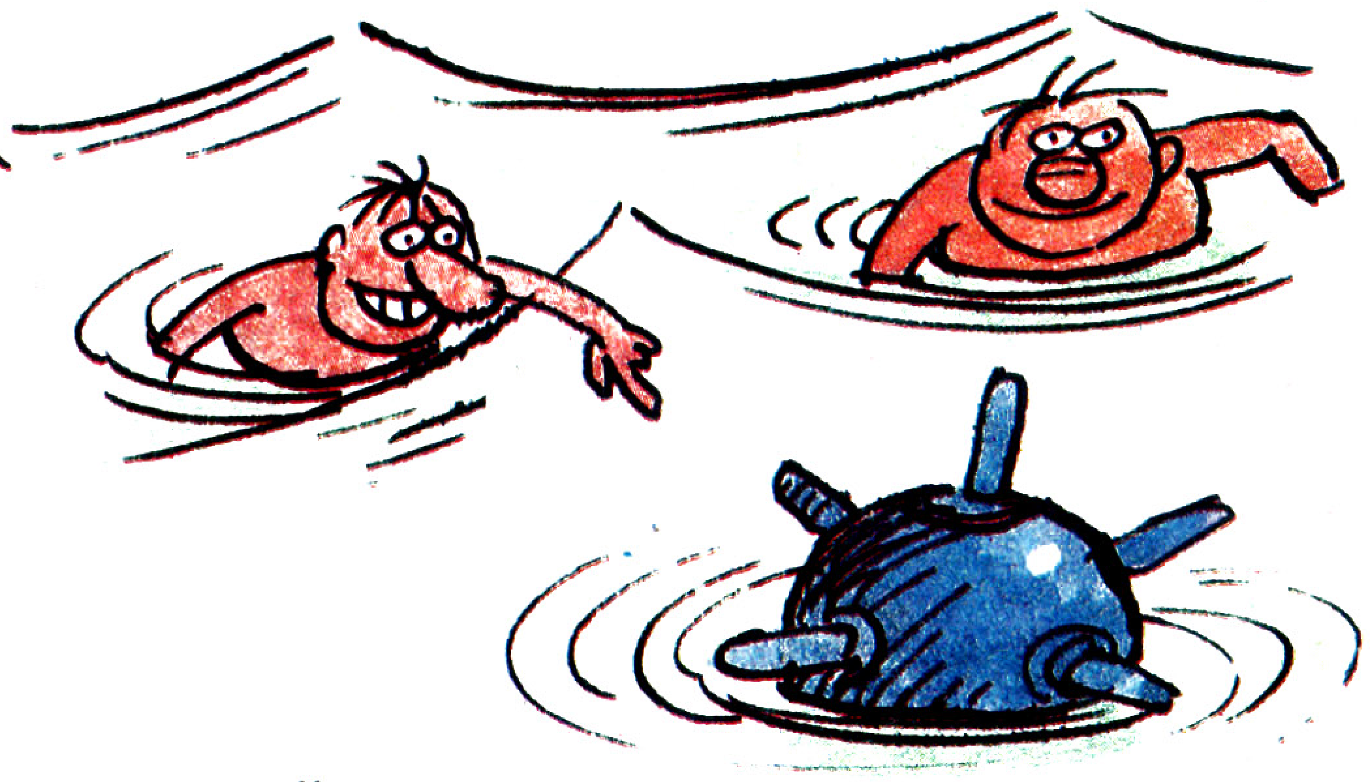

—Давай за отой буй потримаємось, відпочинемо трішки.

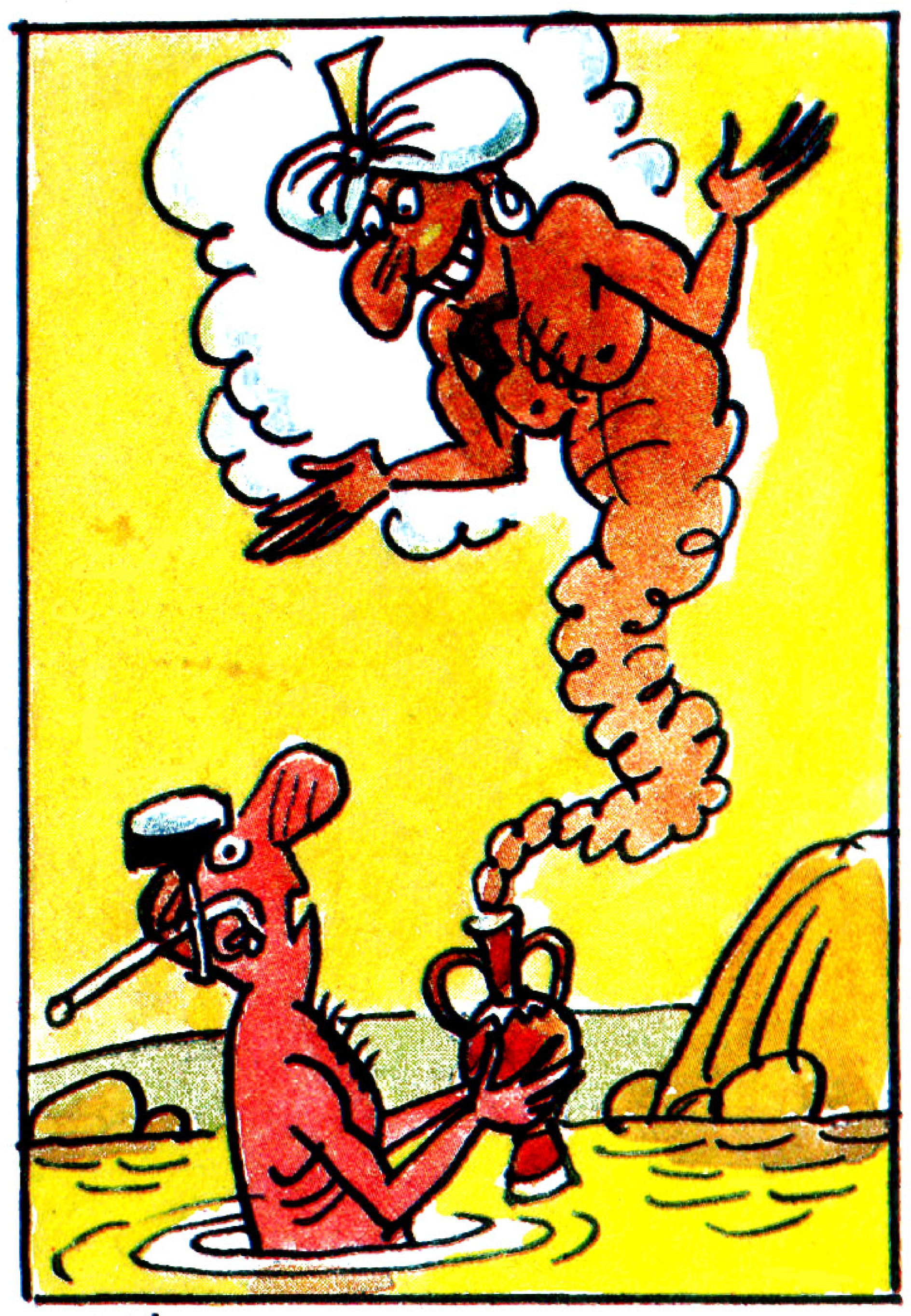

—Нічого для тебе зробити не можу — у мене теж відпустка.

—То у дяді „морська" хвороба почалася.

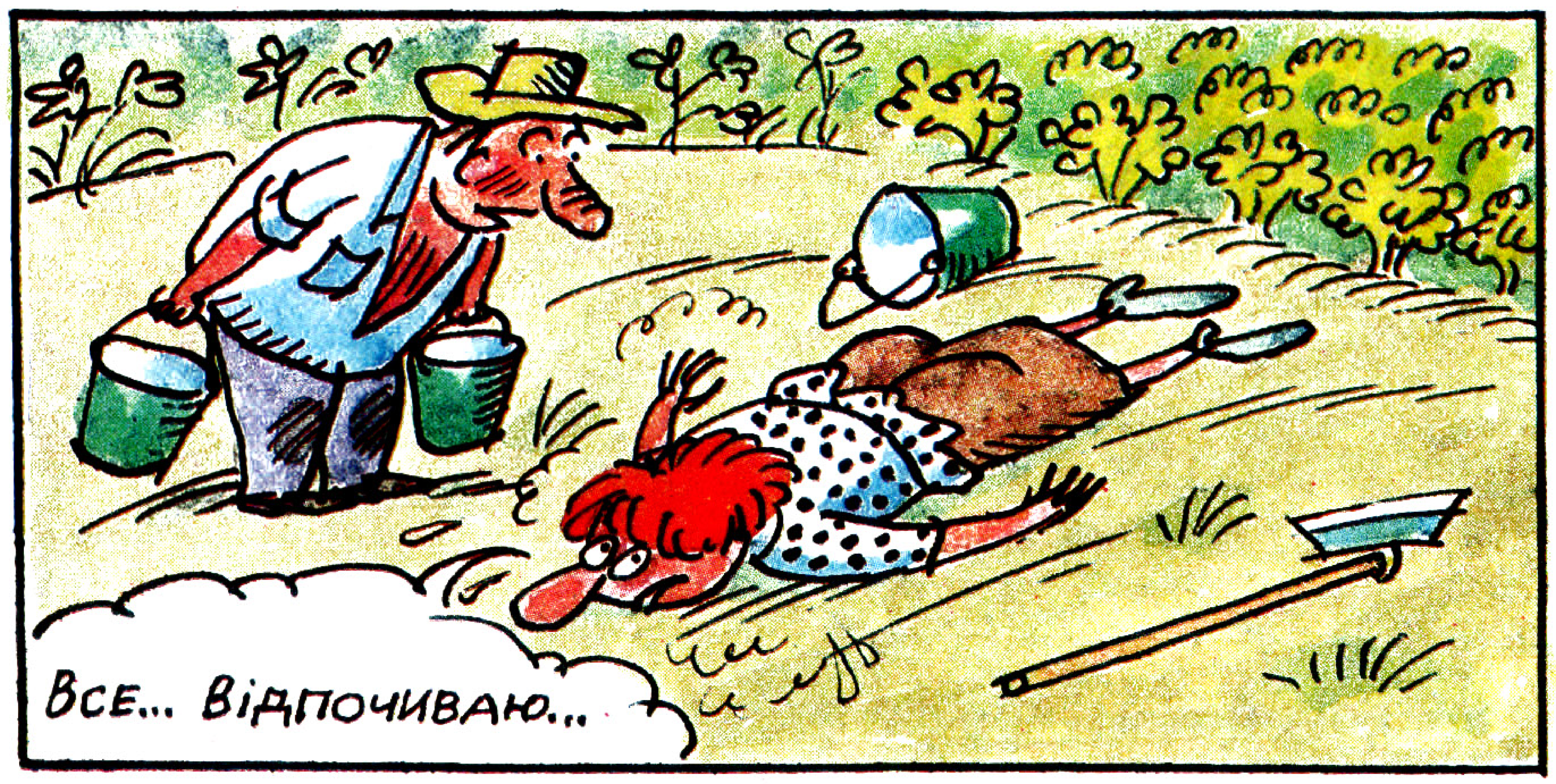

—Та... ділили з Іваном Чорноморський флот, а він хотів мене на крейсер обдурити.

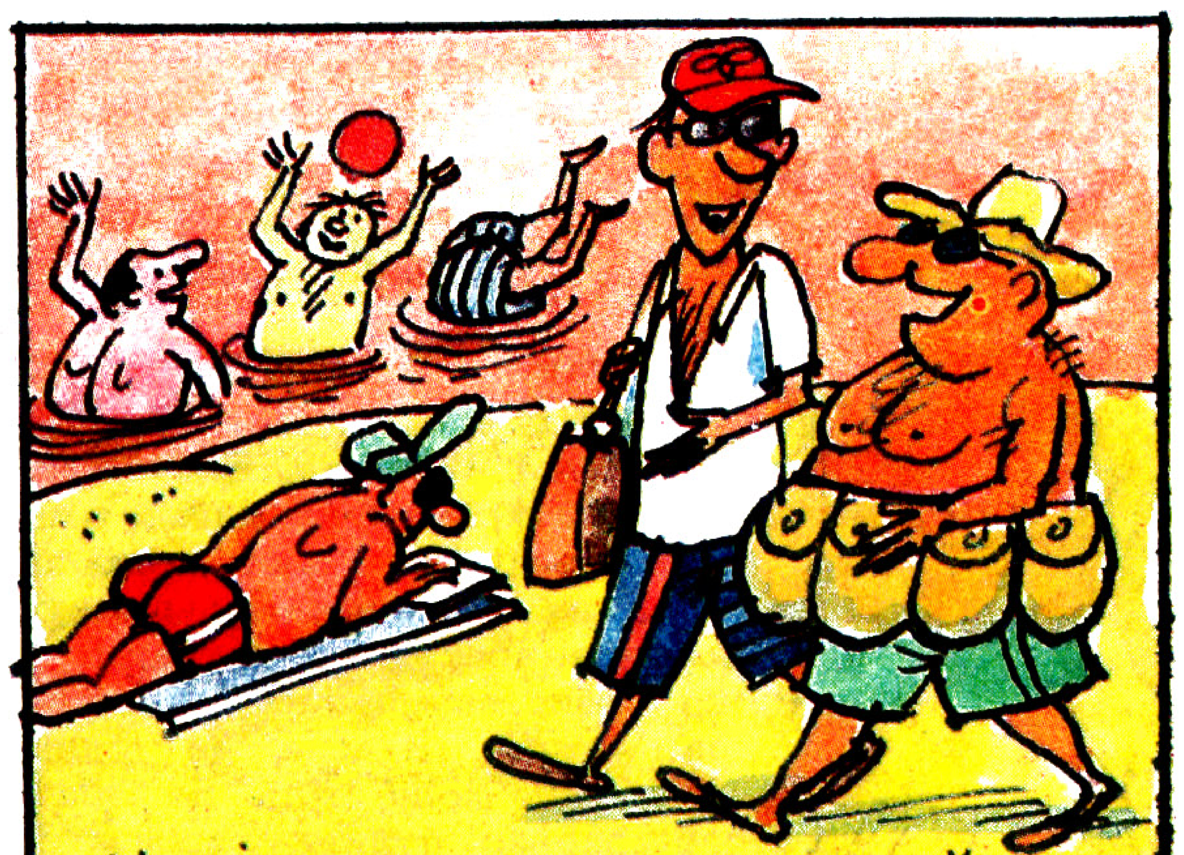

—Навіщо ти рятувальний пояс одягнув?
—Це не пояс. Це гаманець з грошима.

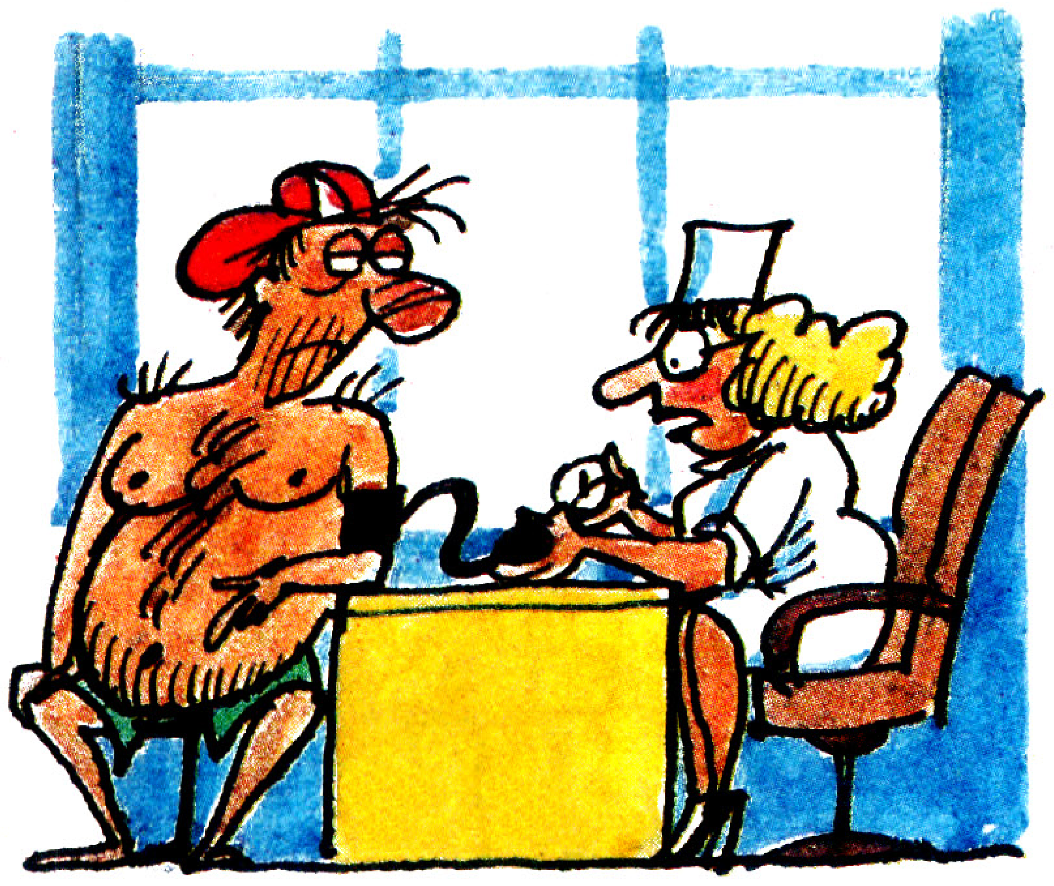

—Тиск підвищився, у серці аритмія, задишка... Вам треба негайно їхати додому.

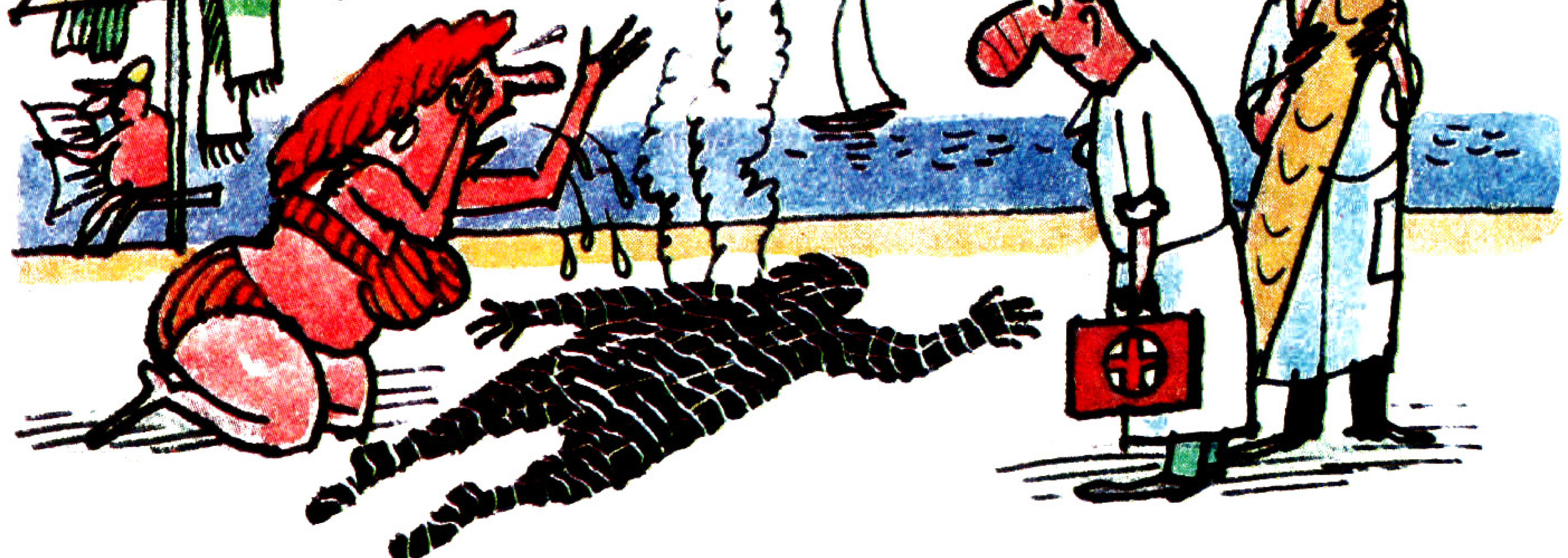

—Водою полила, а він і розтріскався!

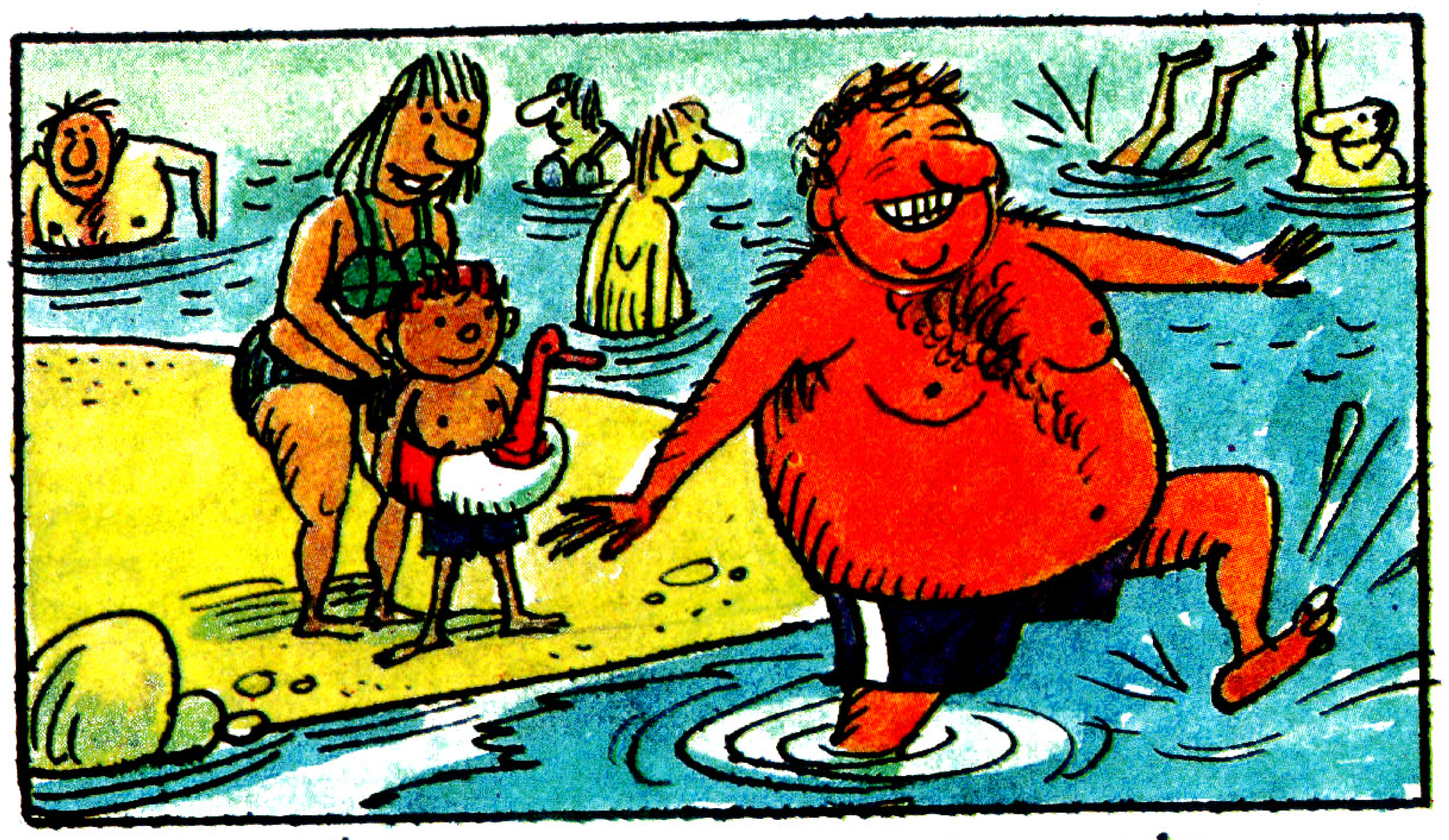

—Почекай, зараз тато воду нагріє...